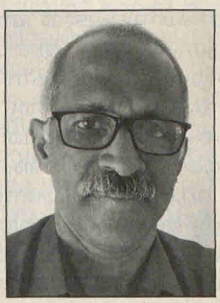
അഭിമുഖം:
പ്രഫ. സ്കറിയാ സക്കറിയ / ഡോ. ജോസഫ് സ്കറിയ

ഭാഷയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചെത്തുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ

ജോസഫ് സ്കറിയ: പ്രഫ. ഡോ. സ്കറിയ സക്കറിയയുടെ അധ്യാപനജീവിതം അമ്പതുവർഷം തികയുകയാണ്. ഈ അധ്യാപനജീവിതം എത്രത്തോളം സംതൃപ്തിജനകമായിരുന്നു? എത്രത്തോളം ഫലപ്രദമായിരുന്നു?

സ്കറിയ സക്കറിയ: ഇന്നത്തെപ്പോലെ കരുതിക്കൂട്ടി ആസൂത്രണം ചെയ്ത് ഒരു ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന കാലമായിരുന്നില്ല അത്. പഠിക്കുക, പഠിക്കുക, വരുന്നത് വരുന്നിടത്തുവെച്ച് കാണുക. ആ മട്ടിൽ പഠിച്ച് എടത്വായിൽനിന്ന് എസ്.എസ്.എൽ.സി പാസായി. എസ്.ബി കോളേജിൽവന്ന് ഡിഗ്രിയും ബിരുദാനന്തര ബിരുദവും നേടി. പരീക്ഷ പാസായി ഏതാനും ആഴ്ചകൾക്കുള്ളിൽതന്നെ കോളജിൽ നിയമനവും ലഭിച്ചു. യാതൊരുതരത്തിലുള്ള സമ്മർദ്ദങ്ങളുമില്ലാതെ അധ്യാപകജീവിതത്തിലേക്ക് വന്ന ഒരാളാണ് ഞാൻ. മാനേജ്മെന്റിന്റെ വിശാലതാത്പര്യങ്ങൾക്ക് അപകടകരമാകുന്ന രീതിയിൽ പെരുമാറാൻ ഇടവരരുത് എന്ന് ഞാനാഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ഞാനുൾപ്പെടെയുള്ള ഒരു സമുദായത്തിന്റെ താത്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണ് സ്ഥാപനം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. സമുദായത്തിന്റെ താത്പര്യമെന്നു പറയുന്നത് ക്വാളിറ്റിയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം ലഭ്യമാക്കുക എന്നതാണ്. ഞങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികളായിരുന്ന കാലത്ത് സമൂഹത്തിലെ സമ്പന്നന്മാർ മക്കളെ ക്വാളിറ്റി എജ്യൂക്കേഷനുവേണ്ടി തമിഴ്നാട്ടിലേക്ക്- തൃശ്നാപ്പള്ളിയിലോ മദ്രാസിലോ മംഗലാപുരത്തോ ഒക്കെ വിട്ടു പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. അത്തരമൊരു ക്വാളിറ്റി എജ്യൂക്കേഷൻ കേരളത്തിലുണ്ടാകണമെന്ന ആഗ്രഹത്തോടെയാണ് ചങ്ങനാശേരി ശ്രുപതയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഈ സ്ഥാപനം ജന്മംകൊണ്ടത്. ഇപ്പോൾ എസ്.ബി. കോളജ് നൂറുവർഷം പൂർത്തിയാക്കാൻ പോകുന്നു. കേരളത്തിലെ മറ്റു പല കലാലയങ്ങൾക്കും ഭാഗ്യത്തിന്റെ തികവുപോലെ ഭാഗ്യക്കേടുകളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ സ്ഥാപനത്തിന്

ഡോ. ജോസഫ് സ്കറിയ
എസ്.ബി. കോളേജ്, ചങ്ങനാശ്ശേരി

ചരിത്രവശാൽ അതുണ്ടായില്ല. ഇവിടുത്തെ അധ്യാപകരും വിദ്യാർത്ഥികളും സർവ്വോപരി നാട്ടുകാരും കോളജിനെ ഒരു അഭിമാനമായി പരിഗണിക്കുന്ന സ്ഥിതിവിശേഷമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് എന്താണ് എസ്. ബിയിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വ്യത്യാസമെന്ന് ചോദിച്ചാൽ സമൂഹത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ട്, സമൂഹത്തിന്റെ സ്പന്ദനങ്ങളെ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ട് പ്രതികരിക്കാൻ ശീലിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്.

മറ്റൊന്ന്, അധ്യാപനജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ട് തൃപ്തിയുണ്ടോ എന്നാണ് ചോദ്യമെങ്കിൽ, ഒരിക്കലും തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ കഴിയാത്ത വിജ്ഞാനദാഹമാണ് അധ്യാപനം എന്നിൽ ജനിപ്പിച്ചത്. കോളേജിന് പുറത്തുള്ള വിശാലമായ വൈജ്ഞാനിക സമൂഹവുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ ചരിത്രവശാൽ എനിക്കിടവന്നു. അതായത് ദ്രവീഡിയൻ ലിംഗ്വിസ്റ്റിക്സ് അസോസിയേഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട കാലത്ത് തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ച് അതിൽ അംഗമായി. ഡോ. വി.ഐ.സുബ്രഹ്മണ്യം ഉൾപ്പെടെയുള്ള അതിപ്രശസ്തരായ ദ്രാവിഡ ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ചെറിയ ചെറിയ ഗവേഷണ പദ്ധതികളിൽ പങ്കാളിയാകാനും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കാനും സാധിച്ചതുകൊണ്ട് അധ്യാപകജീവിതത്തിൽ സാധാരണഗതിയിൽ ലഭിക്കാത്ത പ്രസാധനപരമായ പരിചയം നേടാൻ സാധിച്ചു. ഇന്നിപ്പോൾ പല അക്കാദമിക് പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലും പങ്കാളിയാകുമ്പോൾ ഈ കാര്യം ഞാൻ ഓർമിക്കാറുണ്ട്.

എസ്.ബി. കോളേജിൽ ചേർന്ന് മൂന്ന് വർഷത്തിനുശേഷം ഞാൻ ഗവേഷണത്തിലേക്കു ശ്രദ്ധതിരിച്ചു. കേരള യൂണിവേഴ്സിറ്റി ലിംഗ്വിസ്റ്റിക്സ് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് സംഘടിപ്പിച്ച റിഫ്രഷർ കോഴ്സുകളിൽ പങ്കെടുത്തു. ഇന്നത്തെപ്പോലെ പോയിന്റിനുവേണ്ടിയല്ല റിഫ്രഷർ കോഴ്സ്, താൽപര്യമുള്ളവർക്ക് വേണ്ടിയാണ്. ഇന്ത്യയുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നായി ഏകദേശം അമ്പതോളം പേർ പങ്കെടുത്തു. അവരിൽ ചിലരൊക്കെ പിൽക്കാലത്ത് വൈസ് ചാൻസലർമാരായിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങളെപ്പോലുള്ള ചിലർ മാത്രമേ അധ്യാപക പദവിയിൽ തുടർന്നുള്ളൂ. 1972 ആയപ്പോൾ ഗവേഷണത്തിന് രജിസ്റ്റർ ചെയ്യാൻ തീരുമാനിച്ച് തിരുവനന്തപുരത്ത് ഭാഷാശാസ്ത്രവകുപ്പധ്യക്ഷൻ പ്രൊഫ. വി.ഐ.സുബ്രഹ്മണ്യത്തെ ചെന്നുകണ്ടു. പോകുമ്പോൾ ഒരായുധമെന്ന നിലയിൽ ഗവേഷണ വിഷയംകൂടി കുറിച്ചുകൊണ്ട് പോയിരുന്നു. 'വയലാർ രാമവർമ്മയുടെ കവിത, ഒരു ശൈലീവിചാരം' എന്നതായിരുന്നു വിഷയം. വിഷയമൊക്കെ വി.ഐ. സുബ്രഹ്മണ്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ സ്വതവേ ഗൗരവപ്രകൃതക്കാരനായ അദ്ദേഹം ചിരിച്ചിട്ട് എന്നോട് പറഞ്ഞു. വിഷയം കൊള്ളാം, താനും കൊള്ളാം. പക്ഷെ അതല്ല ചെയ്യേണ്ടത്. നമുക്കത്യാവശ്യം ചെയ്യേണ്ട ഒരു വിഷയമുണ്ട്. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ച വിഷയമാണ് 'ഉദയമ്പേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകളുടെ വ്യാകരണ വിശകലനം'. വി.ഐ. സുബ്രഹ്മണ്യം നിർദ്ദേശിക്കുകയും ഞാൻ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്ത ആ വിഷയമാണ് പിന്നീട് വളരെയേറെ കവാടങ്ങൾ തുറന്നുതന്നത്. ലോകത്തിലെ പല വിജ്ഞാനകേന്ദ്രങ്ങളിലേക്കും വിജ്ഞാനപദ്ധതികളിലേക്കും വിജ്ഞാനസദസ്സുകളിലേക്കും കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയത് മഹാനായ ആ ഗുരുനാഥന്റെ കൽപനയാണ്.

ഞാനദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു. ഞാനീ വിഷയം കേട്ടിട്ടില്ല, സൂനഹദോസ് എന്താണെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. ഞാനെന്തുചെയ്യും. അദ്ദേഹം എനിക്ക് ആറുമാസത്തെ അവധി അനുവദിച്ചു. ആറുമാസത്തിനുള്ളിൽ ഈ വിഷയത്തിൽപെടുന്ന കാര്യങ്ങൾ കണ്ടുമുട്ടുന്നോ എന്ന് നോക്കുക. കണ്ടുമുട്ടിയില്ലെങ്കിൽ നിനക്ക് വേറൊരു വിഷയം തരാം. അതനുസരിച്ച് ആറുമാസം അന്വേഷിച്ചു. കലാലയങ്ങളുടെയും ആശ്രമദേവാലയങ്ങളുടെയും വ്യക്തികളുടെയും സ്വകാര്യ കേന്ദ്രങ്ങളിൽനിന്ന് രേഖകൾ ശേഖരിക്കാൻ സാധിച്ചു. അവയിൽനിന്ന് രൂപപ്പെടുത്തിയ 'രണ്ട്"പ്രാചീന ഗദ്യകൃതികൾ"എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണമാണ് എന്നെ നിലനിർത്തുന്നത്. ആ പുസ്തകം തന്നെ രണ്ട് മൂന്ന് പതിപ്പുകൾ വന്നു. ഓരോ പതിപ്പിലും പുതിയ തിരിച്ചറിവുകൾ കാണാം. അറിവിലും സമീപനത്തിലും സാരമായ വളർച്ചയുണ്ടായിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിനകത്തും പുറത്തുമുള്ള വലിയ വിജ്ഞാനസമൂഹം ഈ വിഷയത്തിന്റെ തുടർചർച്ചകളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നു. ഭാഷ, ചരിത്രം, മതവിജ്ഞാനം വിമർശനാത്മക സംസ്കാരപഠനം, താരതമ്യപഠനം, കോളനീകരണ ഭാഷാശാസ്ത്രം, കോളണിയനന്തര ഭാഷാശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയവയുടെ എല്ലാം വെളിച്ചത്തിൽ ഈ ചർച്ചകൾ ആഴവും പരപ്പും നേടിയിരിക്കുന്നു. നിരന്തരം വളരുന്ന വിജ്ഞാന മേഖലയുമായുള്ള ഉറ്റ സമ്പർക്കം എന്നെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നു. ഉദയമ്പേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകളെ പി.ഗോവിന്ദപ്പിള്ള നമ്മുടെ പുസ്തകം എന്നാണ് വിളിച്ചത്. നമുക്ക് പൊതുവായ ചില കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്യാനുണ്ടായി. ആ യുദ്ധത്തിനുള്ള വെടിമരുന്നാണ് ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകൾ. ജോസഫ് പുലിക്കുന്നേൽ വലിയൊരു ആവേശംപോലെ ഈ പുസ്തകം കൊണ്ടുനടന്നു. ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ, സദസ്സുകളിൽ കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനിറ്റിയെക്കുറിച്ചും മതാത്മകതയെക്കുറിച്ചും ജാതിയെയക്കുറിച്ചും സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക സംവിധാനത്തെക്കുറിച്ചും സംസാരിക്കാനിടവന്നിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴൊക്കെ ഈ മൗലികരേഖകൾ പ്രചോദനമായി. ജോസഫ് സ്കറിയ റിസർച്ച് ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ തലശ്ശേരി രേഖകൾ ഉപയോഗിച്ച് റിസർച്ച് ചെയ്യണമെന്ന് ഞാൻ സജസ്റ്റ് ചെയ്തതും ജോസഫ് സ്കറിയ അത് സ്വീകരിച്ചതും ഓർക്കുന്നു.

എസ്.ബി കോളേജിലെ 25 വർഷത്തെ അധ്യാപനത്തിന് ശേഷം ശ്രീശങ്കരാചാര്യ സംസ്കൃത സർവ്വകലാശാലയിലേക്ക് പോയല്ലോ. അവിടുത്തെ അക്കാദമിക് അനുഭവങ്ങളെഴുതി.

- വളരെ പ്രസക്തമായൊരു ചോദ്യമാണ്. വളരെ കംഫർട്ടബിൾ ആണ് എസ്.ബിയിലെ ജോലി. നമുക്ക് ഒന്നിനെക്കുറിച്ചും ഏറെ ഉത്കണ്ഠപ്പെടേണ്ടതില്ല. നമ്മളെ ശല്യം ചെയ്യാൻ മാനേജ്മെന്റ് വരില്ല. പ്രിൻസിപ്പൽമാർപോലും ചില കാര്യങ്ങൾക്കു നിർബന്ധം പിടിച്ചാലും ഒരു ഉദാര മനസ്ഥിതിയോടെ നമ്മളെ സമീപിക്കും. കുട്ടികൾ പൊതുവെ ശാന്തശീലരാണ്. പൊതുസമൂഹം ശാന്തശീലരാണ്. അതുകൊണ്ട് എസ്.ബിയിൽ വന്നാൽ ഞാൻ എപ്പോഴും പറയും ആ പുളിമരത്തിന്റെ ചോട്ടിൽ നിന്നുപോകാൻ നമുക്ക് മനസ്സ് വരില്ല എന്ന്. എസ്.ബിയിൽ അധ്യാപകരായിത്തീർന്ന ആരും തന്നെ ഇവിടം വിട്ട് മറ്റൊരു സ്ഥലത്തേക്ക് പോയിട്ടില്ല. ഇവിടെ എല്ലാം കംഫർട്ടബിളാണ്. പിന്നെന്തിന് പോകണം. എങ്കിലും എനിക്ക് എവിടെയോവെച്ച് മുമ്പ് പറഞ്ഞ അക്കാദമിക് സമൂഹവുമായുള്ള ബന്ധംകൊണ്ട് ഗവേഷണപ്രധാനമായൊരു സ്ഥാപനത്തിലേക്ക് പോകണമെന്ന ആഗ്രഹമുണ്ടായി. ഗവേഷണത്തിനുവേണ്ടി വിദേശ സർവ്വകലാശാലകളിലേക്കു പോകുമ്പോൾ എപ്പോഴും ശമ്പളനഷ്ടം ഞാൻ തന്നെ വഹിക്കേണ്ടിവരും. ആ സ്ഥാനത്ത് സർവ്വകലാശാലാവകുപ്പിൽനിന്നു പോയാൽ ശമ്പളം സർക്കാർ നൽകും. അതിന് ഗവണ്മെന്റിന്റെ പോളിസി 'Colleges are primarily for Teaching and Universities are primarily for Research' എന്നതാണ്. അപ്പോൾ അവർക്കു മാത്രമേ റിസർച്ച് ഗ്രാന്റ് കൊടുക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ, ഏറ്റവും അടുത്ത അവസരത്തിൽ ശ്രീശങ്കരയിൽ അപേക്ഷിച്ചു. എന്നെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അത് അതിന്റെ ഭരണപരമായ ഭാഗം. പക്ഷേ ഞാനെടുത്ത തീരുമാനം വളരെ മോശമായിപ്പോയി എന്നൊരു അഭിപ്രായമാണ് പലർക്കുമുള്ളത്. എന്റെ ഭാര്യയടക്കം അങ്ങനെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. കാരണം ഇത്ര ശാന്തമായൊരു സ്ഥലംവിട്ട് വളരെയേറെ അപവാദങ്ങളുള്ള ഒരു സ്ഥാപനത്തിലേക്ക് പോകുന്നത് എന്തിനാണ്!

ഒത്തിരി നാടകീയമായ രംഗങ്ങളൊക്കെ അവിടെയുണ്ടായി. അവസാനം കോടതി ഇടപെട്ട് വീണ്ടും ഇൻർവ്യൂ നടത്തി ഒരു പാനൽ തയ്യാറാക്കിയപ്പോൾ ആ പാനലിൽ ഒന്നാം നമ്പറുകാരനായി എന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. സുകുമാർ അഴീക്കോടിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള പാനലാണ് തിരഞ്ഞെടുത്തത് എന്നത് സന്തോഷത്തോടെ ഞാനോർക്കുന്നു. കാലടി മെയിൻ സെന്ററിൽ മുതിർന്ന അധ്യാപകനായി എന്നെ നിയമിച്ചു. പി. പവിത്രൻ, എൻ. അജയകുമാർ, സുനിൽ.പി.ഇളയിടം, പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്ന്, ഷാജി ജേക്കബ്, പി.എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു യുവനിരയാണ് എന്റെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നത്. മറ്റു സെന്ററുകളിൽ ഉള്ളവർ ഉൾപ്പെടെ ഇരുപത്തിയഞ്ചോളം അധ്യാപകർ മലയാളം ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിലുണ്ട്. മറ്റു സർവ്വകലാശാലകളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി പാഠ്യപദ്ധതി രൂപീകരിക്കാൻ ഈ അധ്യാപകരെ വിളിച്ചുകൂട്ടി. അവരുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ പരിഗണിച്ചു. അവരാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ കാലടി യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ പാഠ്യപദ്ധതി ഉണ്ടാക്കിയത്. അപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും മറ്റു യൂണിവേഴ്സിറ്റികളിൽനിന്നും എതിർപ്പുണ്ടായി. ഒരക്ഷരംപോലും പഠിപ്പിക്കാത്ത അധ്യാപകരെങ്ങനെ പാഠ്യപദ്ധതിയുണ്ടാക്കി. ഇരുപത്തിയഞ്ച് വർഷത്തോളം സർവ്വീസുള്ള എന്നെക്കുറിച്ച് അവർക്ക് എതിർപ്പില്ല. അതുകൊണ്ട് എന്റെ മറവിൽ മറ്റുള്ളവരെക്കൂടി കടത്തികൊണ്ടുപോകാൻ എനിക്ക് സാധിച്ചു. പരിശീലനം പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെയാണ്, കാലടി യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ പുതിയ സിലബസുണ്ടായത്. ഇത് എല്ലാവരും അംഗീകരിക്കും. ഏറ്റവും പുതിയ സിലബസ്, ഏറ്റവും പരീക്ഷണാത്മകമായ സിലബസ് കാലടി യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലേതായിരുന്നു. സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം, സംസ്കാരപഠനം, ജനപ്രിയസാഹിത്യപഠനം, മാധ്യമ മലയാളപഠനം, ചലച്ചിത്രപഠനം, പ്രാദേശിക ചരിത്രം, വാമൊഴിചരിത്രം, മലയാള ഭാഷാശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ മറ്റു വിജ്ഞാനമേഖലകളുമായി മലയാള വിജ്ഞാനത്തിന് ശൃംഖല ബന്ധ

ങ്ങൾ ഒരുക്കിക്കൊടുത്തു. ബിരുദാനന്തരബിരുദം, ഗവേഷണം എന്നീ തലങ്ങളിൽ അതിവേഗം മാറ്റമുണ്ടായി. ഗവേഷണത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രം സവിശേഷ പ്രാധാന്യം നേടി. രീതിശാസ്ത്രമെന്നാൽ ഗവേഷണ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ശൈലീശില്പമാണെന്ന പഴകിയ ധാരണ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടു. വിഷയങ്ങളുടെയും പഠനവകുപ്പുകളുടെയും അതിർത്തികൾ മറികടന്നുകൊണ്ടുള്ള അന്തർ വിജ്ഞാനീയ സമീപനം മലയാളപഠനത്തിന്റെ പൊതുസ്വാവമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ഫോക്‌ലോറും തർജ്ജമ പഠനവും സൈദ്ധാന്തികതയിൽ ഊന്നി പുതുവെളിച്ചം പകരുന്നു. നളചരിതത്തിലും ലീലാതിലകത്തിലും പുതുഭാഷ്യങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. ആ സിലബസ് പഠിപ്പിക്കാനുള്ള യോഗ്യത സ്വയം ആർജ്ജിച്ചവരാണ് അവിടത്തെ അധ്യാപകർ. അവർ കഷ്ടപ്പെട്ട് പുസ്തകങ്ങൾ തേടിപ്പിടിച്ച് യൂണിവേഴ്സിറ്റി ലൈബ്രറിയിൽ അവ വരുത്തിക്കൊടുത്തു. പിന്നീട് രണ്ടാം ഘട്ടത്തിൽ കെ.എൻ.പണിക്കരെപോലെ അതിപ്രശസ്തനായൊരു വിദ്യാഭ്യാസ വിദഗ്ധൻ ജെ.എൻ.യുവിൽനിന്ന് അവിടെ വൈസ്ചാൻസിലറായി വന്നപ്പോൾ ഗുണനിലവാരത്തിനു വലിയ ഊന്നൽ കൊടുക്കുകയും മലയാളത്തെ ഈ കാര്യത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുത്ത് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. സെമസ്റ്റർ സിസ്റ്റത്തിനും ഇന്റേണൽ അസസ്മെന്റിനും മുൻഗാമികളായി. കാലടിയിലെ പരിഷ്ക്കാരങ്ങളും മനോവൃത്തിയിലുണ്ടായ വെല്ലുവിളികളും സത്യത്തിൽ എന്നെയൊരു നവയൗവ്വനത്തിലേക്ക് നയിച്ചു. അതിനുശേഷം കാലടിയിൽനിന്ന് ശാന്തമായി റിട്ടയർ ചെയ്തു. പല പ്പോഴും റിട്ടയർ ചെയ്താൽ പിന്നെ ആ സ്ഥാപനത്തിലേക്ക പോകാൻ പല അധ്യാപകർക്കും ഭാഗ്യമില്ല. ഞാൻ പലവട്ടം അവിടെ പോകുന്നു. ശാന്തമായി, സ്നേഹത്തോടെ ആ സ്ഥാപനവുമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം ഞാൻ റിട്ടയർ ചെയ്യുന്നതിന് ഒരുവർഷം മുൻപുതന്നെ മഹാത്മാഗാന്ധി സർവ്വകലാശാലയിലെ വി.സി. ഹാരിസും പി.പി. രവീന്ദ്രനും വന്ന് ഒരുവർഷം കഴിഞ്ഞാൽ ഞങ്ങളുടെ കൂടെ ചേരണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. സ്കൂൾ ഓഫ് ലെറ്റേഴ്സിൽ വിസിറ്റിംഗ് പ്രൊഫസറായി നിയമിച്ചു. പന്ത്രണ്ട് വർഷമായിട്ട് ആ ബന്ധം തുടരുന്നു.

ഒരു ഗൈഡിന്റെ കീഴിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ പി.എച്ച്ഡി ചെയ്തത് സാറിന്റെ കീഴിലായിരിക്കും. 25 വർഷം. 25 പേർ.

● ഗവേഷണരംഗത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ശ്രദ്ധ സൂചിപ്പിക്കാം. രാഘവൻ പയ്യനാടാണ് യാദൃച്ഛികമായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചത്. സ്കറിയാമാഷിന്റെ കുട്ടികളുടെ വിഷയങ്ങൾ ഒന്നിനൊന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്. പക്ഷേ എല്ലാവർക്കും എല്ലാ വിഷയത്തിനും താല്പര്യമുണ്ട്. ഇതാണ് വൈജ്ഞാനികതയുടെ ഇന്നത്തെ മുഖം. എല്ലാവരും വ്യത്യസ്ത വിഷയങ്ങളെ വ്യത്യസ്തരീതികളിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യും. പക്ഷേ എല്ലാവർക്കും അന്യോന്യാഭിമുഖ്യമുണ്ടാകും. അങ്ങനെ അറിവിന്റെ ഒരു കൺവർജൻസ്. കൊമേഴ്സ് പഠിക്കുന്നവന് നാനോ ടെക്നോളജിയിൽ ഇൻട്രസ്റ്റുണ്ടാകും. നാനോ ടെക്നോളജിക്കാരന് മെഡിസിനിൽ ഇൻട്രസ്റ്റുണ്ടാകും. മെഡിസിനിൽ പഠിക്കുന്നയാളിന് എഞ്ചിനിയറിങ്ങിന് ഇൻട്രസ്റ്റുണ്ടാകും. ഇവയുടെ കൺവർജൻസുകൊണ്ട് മാത്രമേ നമുക്ക് മുന്നോട്ടു പോകാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. മെഡിക്കൽ ടെക്നോളജി അവിടെ നിൽക്കട്ടെ, ഞാനെന്റെ ഗവേഷണവുമായി എന്റെ വഴിക്ക് പോകുന്നുവെന്ന് പറയുന്നതിനു പകരം മെഡിക്കൽ റിസർച്ചും മെഡിക്കൽ ടെക്നോളജിയും കൺവേർജ് ചെയ്യുന്നൊരു സംഭവവികാസം. ഇതാണ് നമ്മൾ പരീക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. തലശ്ശേരി രേഖകൾ എടുത്ത് പഠിച്ചാലും ടാഗോർ കൃതികൾ എടുത്തു പഠിച്ചാലും കാനോനകൾ പഠിച്ചാലും പഠനം എത്തിച്ചേരേണ്ട മാനവികതയുടെ വിശാല തലങ്ങളുണ്ട്. ഹ്യൂമനിസത്തിന്റെ വിശാലലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്, ആ ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരത്തക്ക രീതിയിൽ പാഠ്യപദ്ധതിയെ സംവിധാനം ചെയ്യുക, ഗവേഷണ പ്രവർത്തനങ്ങളെ സംവിധാനം ചെയ്യുക. ഇതു ക്ലേശകരമാണ്. പക്ഷെ അത് റിവാർഡിങ് ആണെന്നാണ് എന്റെ ഉത്തമ ബോധ്യം.

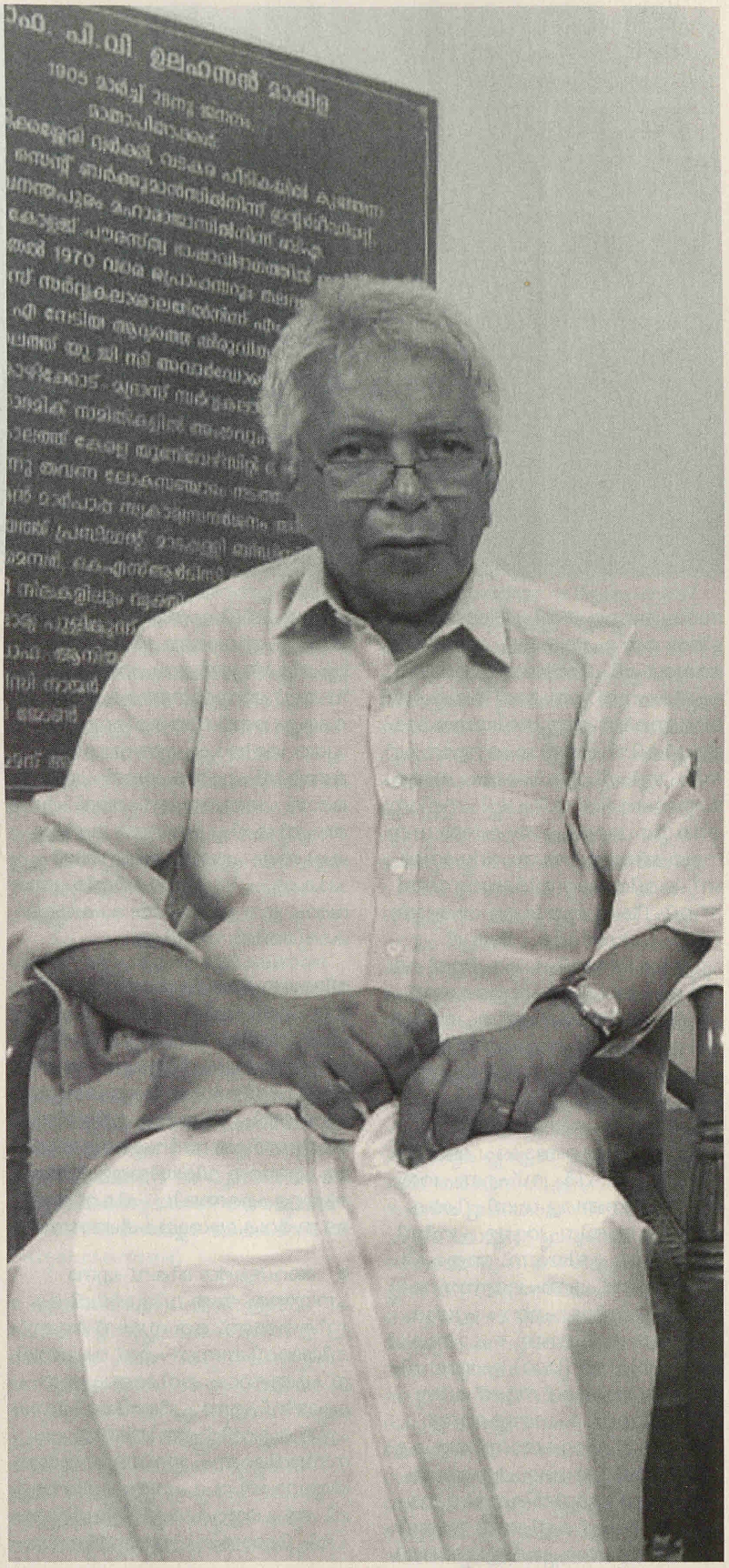
ഈ ഗവേഷണപ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ പുതിയ ഒരു അക്കാദമിക സംസ്കാരം കേരളത്തിൽ രൂപപ്പെട്ടു എന്ന് കേരളത്തിലെ സർവകലാശാലകളിലെയും ഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങളിലെയും അദ്ധ്യാപകരും ഗവേഷകരും സമ്മതിക്കുന്നു.

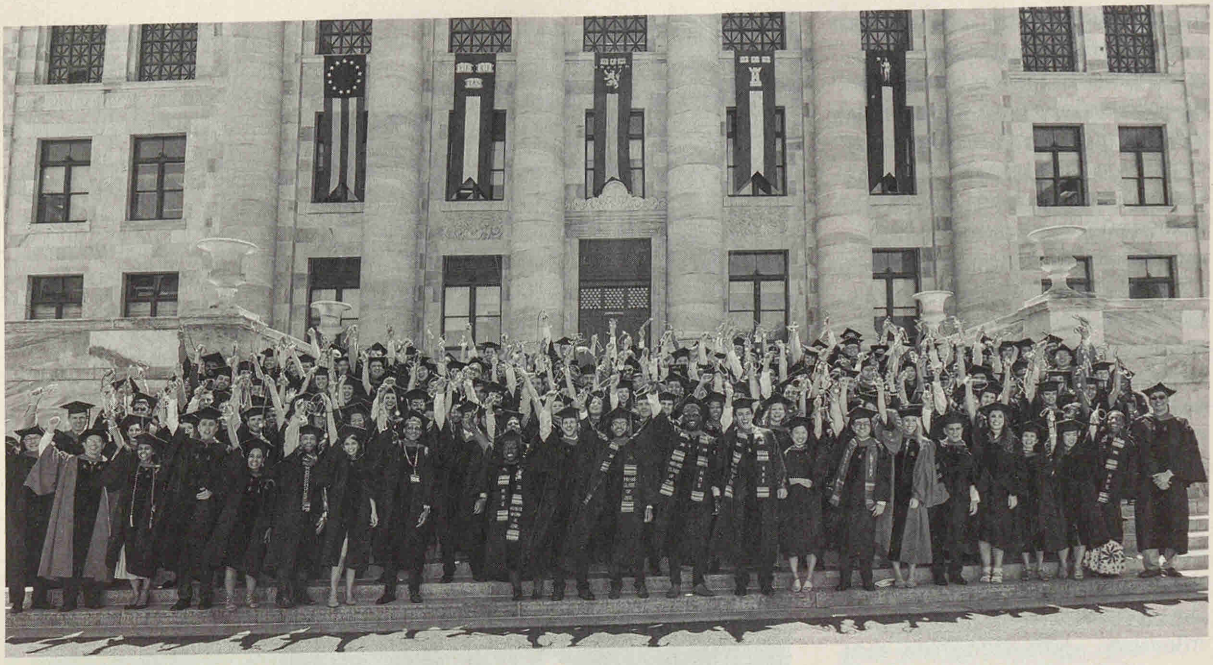
● ഇങ്ങനെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് അവർ പറയാറുണ്ട്. ഞാൻ അതു വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും. അതിനൊപ്പം ധാരാളം എതിർപ്പുകളുണ്ട്, അതുകൂടി അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നത് നല്ലതാണ്. ഇതെല്ലാം മലയാളത്തിന്റെ നല്ലവശങ്ങളൊക്കെ നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു എന്നൊക്കെ ആക്ഷേപമുണ്ട്. നമുക്കൊരു തെറ്റിദ്ധാരണ ഇവിടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രചിന്തകൾ മാത്രമേ വേറൂ എന്നാണ്. ഇടതുപക്ഷചിന്തകൾ വിലപ്പെട്ടതാണ്. അക്കാദമിക പഠനത്തിന്റെ ഭാഗമായി നമുക്ക് ഭാരതീയദർശനങ്ങൾ ആവശ്യമുണ്ട്, പാശ്ചാത്യദർശനങ്ങൾ വേണം. ഇന്ത്യയുടെതന്നെ വൈജ്ഞാനിക പാരമ്പര്യങ്ങൾ വേണം. നവമുതലാളിത്തത്തിന്റെ സങ്കേതങ്ങൾ, അഡ്വർടൈസ്മെന്റ്, ഫാഷൻ ഇവയൊക്കെ നമ്മുടെ പഠനത്തിന് വിഷയമാക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയണം. ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ് എം.എക്കാരാണ് കേരളത്തിലെ അഡ്വർടൈസ്മെന്റിനെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുന്നത്. മലയാളം എം.എക്കാർ ഇപ്പോഴും കർണ്ണപർവ്വത്തിൽ ഒതുങ്ങിനിൽക്കുകയാണ്. കർണ്ണപർവ്വം വേണ്ടെന്നല്ല. കർണ്ണപർവ്വത്തിൽനിന്ന് ഫാഷനിലേക്ക് എത്താൻ നമുക്ക് സാധിക്കണം.

ആശയതലത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും കേരളത്തിലെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഒട്ടേറെ പ്രതിസന്ധികളില്ലേ? പരീക്ഷയെഴുതാനുള്ള സെന്ററുകളായി മാറുന്ന കോളേജുകൾ. അതിനപ്പുറം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അഭിരുചിയെ തിരിച്ചറിയാൻ, അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നതിൽ നമ്മുടെ സർവകലാശാലകളും കോളജുകളും പരാജയപ്പെടുന്നു എന്നൊരു ആക്ഷേപമില്ലേ?

● സർവകലാശാലകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ആക്ഷേപം ഇന്നും എന്നും നിലനിൽക്കേണ്ടതാണ്. കാരണം അങ്ങനെയൊരു ക്രിട്ടിക്കൽ ഫാക്കൽറ്റിയാണ് നമ്മളെ ജീവനോടെ നിലനിർത്തുന്നത്. എനിക്ക് ചുമയുണ്ട് എന്നു പറഞ്ഞ് ഓടിപ്പോകുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് എന്തുകൊണ്ട് ചുമയുണ്ടായി എന്ന് സ്വയം ചോദിക്കുന്നതാണ്. നമ്മുടെ സർവകലാശാലകൾ എന്തുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ നിഷ്ക്രിയമായി? എന്തുകൊണ്ട് അവയിൽനിന്ന് സർഗാത്കമായ ഉത്പന്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. പ്രൊഡക്ഷൻ എന്നത് ക്രിയേറ്റീവ്

പ്രൊഡക്ഷൻ ആണ്. ചരിത്രമാണെങ്കിലും ഭാവികാല പ്രവചനമാണെങ്കിലും വർത്തമാനകാലമാണെങ്കിലും ക്രിയേറ്റീവ് ആകേണ്ടതുണ്ട്. ആ ക്രിയേറ്റിവിറ്റി എന്ന അംശത്തോട് നമ്മൾ പുറംതിരിഞ്ഞുനിൽക്കുകയാണ്. ഏതെങ്കിലും നാലു വരി കവിത കൊടുത്തിട്ട് അതു തർജമ ചെയ്യ, പരാവർത്തനം ചെയ്യ, എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞ് നമ്മൾ കുട്ടികൾക്ക് കൊടുക്കാറുണ്ട്. എന്നിട്ട് നമ്മൾ അത് വാല്യു ചെയ്യുന്നത് എങ്ങനെയാണ്? അതു വായിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ എന്ന പൊട്ടന് എന്ത് അർത്ഥം തോന്നിയോ ആ പൊട്ടത്തരം എഴുതിയവന് നമ്മൾ മാർക്ക് കൊടുക്കും. ശരിയായിട്ടെഴുതിയാൽ പോരാ പൊട്ടനായ അദ്ധ്യാപകനെ ബോധ്യം വരുത്തുന്ന ഉത്തരം എഴുതണം. അയാളുടെ ഇംഗ്ലീഷിന്റെ നിലവാരത്തിലേക്ക് കുട്ടി ഇറങ്ങിവരണം. ഭാഷയുടെ നിലവാരം എന്നു പറയുന്നത് ഭാവനയുടെ നിലവാരമാണ്. അറിവിന്റെ നിലവാരമാണ്. ഒരു വാചകം കേൾക്കുമ്പോൾ എന്റെ മനസ്സ് കുതിച്ചയരുമായിരിക്കും. വേറൊരാളുടെ മനസ്സ് പുതപ്പു വലിച്ചിട്ട് ഉറങ്ങുമായിരിക്കും. ഭാവനയ്ക്കും ചരിത്രത്തിനും ഇടം കൊടുക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള വിവർത്തനങ്ങളാണ് യഥാർത്ഥവിവർത്തനങ്ങൾ. ടാഗോറിന്റെ ഗീതാഞ്ജലി അങ്ങനെയാണ് യേറ്റ്സ് പരിഷ്ക്കരിച്ചത്. നല്ല വിവർത്തനങ്ങളെല്ലാം അത്തരത്തിലുള്ളവയാണ്. ആ നിലയ്ക്ക് വിവർത്തനത്തെ കാണാനോ പരിശോധിക്കാനോ മൂല്യനിർണയനം നടത്താനോ പരീക്ഷണാർത്ഥം കുട്ടികൾക്ക് കാണിച്ചുകൊടുക്കാനോ നമുക്ക് കഴിയുന്നുണ്ടോ? ചെറിയൊരു കാര്യമാണ്. തീർന്നില്ല. പലരും ഇപ്പോൾ വിലപിക്കുന്ന കാര്യം തെറ്റുതിരുത്തുക എന്നത് ചോദ്യപേപ്പറിൽനിന്നു പോയി. അതു പുനഃസ്ഥാപിക്കണം! അതാണ് ഗ്രാമർ പോയി എന്നു പറയുന്നത്. ഗ്രാമറില്ല ഗ്രാമറില്ല എന്നു പറയുന്നവരോട് ഞാൻ ചോദിക്കും എന്തില്ലെന്നാ പറയുന്നേ? ഗ്രാമർ ഉണ്ടല്ലോ. അതല്ല തെറ്റുതിരുത്തുക. ഞങ്ങൾ പഠിച്ചപ്പോൾ അങ്ങനാണല്ലോ. പത്തുമാർക്ക് തെറ്റുതിരുത്താനാണ്. 5 വാക്കും 5 വാക്യവും. അതിൽ ശരിയേതാണെന്ന് തീരുമാനിച്ചു കൊടുക്കണം. ഒരു വാക്യമെഴുതിയാൽ അത് എത്രയോ തരത്തിൽ ശരിയാക്കാൻ സാധിക്കും. എത്രയോ തരത്തിൽ അത് തിരുത്താൻ സാധിക്കും. ആ തിരുത്തലിന്റെ

സാധ്യതകളെ തിരിച്ചറിയാതെ കൃട്ടിയെ ഒരു പൊട്ടനായി, മണ്ടനായി അവശേഷിപ്പിക്കാനാണ് നമ്മൾ ശ്രമിക്കുന്നത്. സെക്കന്റ് ലാംഗ്വേജി ലാണെങ്കിൽ അതു ശരിയായേക്കാം. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു വാക്കെഴുതുമ്പോൾ സ്പെല്ലിംഗ് ശ്രദ്ധിക്കണം. നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയിൽ സ്പെല്ലിംഗ് മിസ്റ്റേക്കുകൾപോലും പ്രത്യേകമായ ധ്വനനശേഷിയുള്ള ഒരു സംവിധാനമാണ്. കവിതയുടെ നിർദ്ധാരണത്തിന് ലിപികൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ പരിഗണിക്കും. അല്ലേ? എന്തുകൊണ്ടിവിടെ 'കാപ്പിറ്റൽ ലെറ്റർ' ഉപയോഗിച്ചു? എന്തുകൊണ്ട് ഇവിടെ 'തിൻ ഫോണ്ട്' ഉപയോഗിച്ചു? ഇതൊക്കെ നിരൂപണത്തിന്റെ വിഷയമാണ്. ലിപികൾ ഉപയോഗിച്ച് നമ്മൾ ആനയെ ഉണ്ടാക്കും. ലിപികൾ ഉപയോഗിച്ച് നമ്മൾ കുരങ്ങൻമാരെ ഉണ്ടാക്കും. അപ്പോൾ ലിപികളുടെ പർപ്പസ് എന്നുപറയുന്നത് വർണങ്ങളെ ധ്വനിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല അതിനപ്പുറമുള്ള പ്രതീതി സൃഷ്ടിക്കുക കൂടിയാണ്. അതുകൊണ്ട് ഫോണ്ട് എന്നുപറയുന്നത് കമ്മ്യൂണിക്കേഷനിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കാര്യമാണ്. ഫോണ്ടുകൾ പലമാതിരി മാറിമാറി ഉപയോഗിച്ചിട്ടാണ് 'മനോരമ' നമുക്ക് വിസ്മയം തരുന്നത്. ഫോണ്ടുകൊണ്ട് മനോരമ കളിക്കുകയാണ്. ആ കളി കണ്ടു നിൽക്കുന്ന മറ്റു പത്രക്കാരും പതുക്കെ കോർട്ടിൽ കയറി ഫോണ്ടുപയോഗിച്ച് കളിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഇത്തരത്തിലൊരു മൾട്ടി ഡയമൻഷൻ, എവർ ചേഞ്ചിംഗ് ധാരണ ഭാഷയെക്കുറിച്ച് രൂപീകരിച്ചാൽ മുമ്പുപറഞ്ഞ സംശയങ്ങൾ അസ്ഥാനത്താകും. മറിച്ച് കേരളപാണിനീയത്തിലെഴുതിവച്ചതേ ശരിയാകൂ എന്നവാശിയാണെങ്കിൽ എന്തു ചെയ്യാൻ പറ്റും? ഒരാൾ പറയുകയാണ് ഞാൻ എന്റെ അപ്പൻ കഴിച്ച ലേഹ്യമേ കഴിക്കൂ. കഴിക്കുക, ചാകുകയാണെങ്കിൽ ചാകട്ടെ, ചിലപ്പോൾ ജീവിച്ചെന്നും വരാം. ഈ ഉദാരതയേ ഭാഷയുടെ കാര്യത്തിൽ സാധിക്കൂ.

വിദേശസർവകലാശാലകളുമായി ബന്ധമുള്ള ഒരാൾ എന്ന നിലയ്ക്ക്, ഹാർവാഡിലും ഓക്സ്ഫോഡിലും ടൃബിങ്ങനിലും ഹിബ്രു യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലും വിസിറ്റിംഗ് പ്രൊഫസറായി പ്രവർത്തിച്ച അനുഭവം മുൻനിർത്തി കേരളത്തിലെ സർവകലാശാലകളെ എങ്ങനെ വിലയിരുത്തും? അവിടെയുള്ള എന്തെങ്കിലും മികവ് നമ്മുടെ സർവകലാശാലകൾക്കുണ്ടോ?

- അവിടുത്തെ മികവ് എന്നു പറയുന്നത് അതു വിദ്യാർത്ഥി കേന്ദ്രീകൃതമാണ്. ഒരു സ്റ്റുഡന്റ് ആണ് തീരുമാനിക്കുന്നത് ഏത് കോഴ്സിന് എത്രകാലം പഠിക്കണം, ഈ കോഴ്സ് എന്നു പൂർത്തിയാക്കണം, എത്ര ക്രെഡിറ്റ് ഇതിൽനിന്നു സമ്പാദിക്കണം. ഇവിടെ നേരത്തേ തയ്യാറാക്കി വച്ച പാക്കേജുകളാണുള്ളത്. ആ പാക്കേജുകൾക്കുള്ളിലുള്ളതേ പഠിപ്പിക്കാൻ കഴിയൂ എന്ന് നമ്മുടെ അദ്ധ്യാപകർതന്നെ പറയുന്നു. ഏതെങ്കിലും പുതിയ വിഷയം ഏർപ്പെടുത്തിയാൽ (ലിറ്ററി ഹിസ്റ്റോറിയോഗ്രഫി പോലെ) രണ്ടു സെന്ററുകളിലെ ആളുകളെങ്കിലും പറയും ഞങ്ങളിതെങ്ങനെ പഠിപ്പിക്കും? നമ്മൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വിഷയവും നമ്മൾക്ക് നേരത്തെ അറിയാമായിരുന്നില്ല. നമ്മൾ പഠിച്ച് പഠിപ്പിച്ച് ക്രമേണ ആ കാര്യത്തിൽ വിദ്വാന്മാരായിത്തീരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. പക്ഷേ പാശ്ചാത്യസർവകലാശാലകളുടെ പ്രവർത്തനരഹസ്യം വിദ്യാർത്ഥികളെ അവർ ശാക്തീകരിക്കുന്നു. ഒരു കർത്തൃത്വമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. എനിക്കു വേണ്ടത് ഉണ്ടാക്കാൻ എനിക്കു സാധിക്കും. എനിക്കു വേണ്ട സിലബസ് ഞാനുണ്ടാക്കും. അതിനർത്ഥം എന്തൊക്കെ ഞാൻ പഠിക്കുമെന്ന് ഞാൻ തീരുമാനിക്കും എന്നാണ്. അതു പഠിക്കാൻ എന്നെ സഹായിക്കുകയാണ് അദ്ധ്യാപകൻ ചെയ്യുന്നത്. ഇവിടെ അങ്ങനെയൊരു സാഹചര്യമില്ല. ഇവിടെ പരീക്ഷാ കലണ്ടറുകൾ എല്ലാം ഒന്നാക്കാൻ നടക്കുകയാണ് സർവകലാശാലകൾ.

നമ്മുടെ പഠനപ്രവർത്തനങ്ങൾ ക്രിയേറ്റീവ് ആകണം. ഭാഷ പഠിപ്പിക്കുന്നവൻ ഭാഷയെക്കുറിച്ച് അന്ധമായ നിയമങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം ഭാഷാനുഭവത്തിന്റെ പുതിയ മേഖലകൾ കണ്ടെത്തണം. പരസ്യങ്ങൾ, ഭാഷാനുഭവത്തിന്റെ പുതിയ

മേഖലയാണ്. പരസ്യങ്ങളിൽതന്നെ ഫ്ളാറ്റുകളുടെ പരസ്യങ്ങൾ, പുതിയ ഭാഷാനുഭവമാണ്. സിനിമയിലെ താരങ്ങളുടെ അവതരണങ്ങളും ഇങ്ങനെ തന്നെ. എന്നാൽ നമ്മളാകട്ടെ ശകുന്തളയുടെ വല്ലലം പിൻതുടർന്നു പോകുകയാണ്. നമുക്കൊരിക്കലും വർത്തമാനകാല സാമൂഹ്യയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലേക്ക് ഭാഷയെ കൊണ്ടുവരാനാകുന്നില്ല. അങ്ങനെ എന്തെങ്കിലുമൊന്ന് ചെയ്യാൻ കുട്ടികളെ പ്രേരിപ്പിച്ച നോക്കൂ. ഒരു പയ്യനോട് നിങ്ങൾ ചോദിക്കൂ 'എങ്ങനെയുണ്ടായിരുന്നു പരീക്ഷ' എന്ന്. കുഴപ്പമില്ല. അമ്മയ്ക്കെങ്ങനുണ്ട്? കുഴപ്പമില്ല. എന്തോന്നാണ് ഈ 'കുഴപ്പമില്ല'. കുഴപ്പമില്ലായ്മയുടെ അർത്ഥം കിട്ടണമെങ്കിൽ നമ്മൾ സമൂഹത്തിന്റെ ആശയാവലികളിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലണം. ആ സമൂഹം ചില ഇഷ്ടങ്ങളും അനിഷ്ടങ്ങളും പ്രകടിപ്പിക്കാനാണ് ഭാഷയെ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ആ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ ഇല്ലാതെ അതിന്റെ വാച്യാർത്ഥങ്ങൾ പറഞ്ഞു നടന്നാൽ ഭാഷ നമുക്ക് അന്യമായിത്തീരും.

നമുക്ക് ചട്ടക്കൂട് മാത്രമേ കൈവശമുണ്ടാകൂ. ഭാഷാനുഭവത്തിന്റെ ഈ വശങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് ഇന്ന് ലോകം ചിന്തിക്കുന്നത്. പ്രാഗ്മാറ്റിക്സിലാണ് ശ്രദ്ധ. നമ്മളിവിടെ പ്രാഗ്മാറ്റിക്സ് പരിഗണിക്കുന്നുണ്ടോ? കോടതിപോലും വിധി പറയുമ്പോൾ പ്രാഗ്മാറ്റിക്സ് നോക്കാതെ ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഇന്നതാണെന്ന് പറഞ്ഞുകളയും. കോടതിയെങ്കിലും അതിന്റെ പ്രാഗ്മാറ്റിക് മീനിംഗ് എന്താണെന്ന് നോക്കണം.

ഓട്ടോണമസ് കോളേജുകൾ അനുവദിച്ചതു സംബന്ധിച്ച്! വൈവിധ്യം വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഘടകമാണെന്നാണല്ലോ. സംസ്ഥാനത്ത് ഓട്ടോണമസ് കോളജുകൾ അനുവദിക്കുമ്പോൾ കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെയും കേരളസർക്കാരിന്റെയും ശ്രദ്ധയിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട വിഷയമാണത്. പക്ഷേ എത്രത്തോളം ഫലപ്രദമാണ് കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യത്തിൽ ഓട്ടോണമസ് കോളജുകൾ?

● എല്ലാറ്റിനും ദോഷവശങ്ങളുണ്ട്. ഓട്ടോണമസ് ആയ പല കോളേജുകളും സിലബസ് വെട്ടിക്കുറച്ചു. അഞ്ചു മൊഡ്യൂൾ ഉള്ളത് ഒരു മൊഡ്യൂൾ ആക്കി എല്ലാവർക്കും 99% മാർക്ക് കൊടുത്തു. ഈ കച്ചവടം എത്രനാൾ ചെയ്യും ഇവർ. രണ്ടുവർഷം ചെയ്യുമ്പോൾ നിങ്ങളെല്ലാം അറിയുമല്ലോ? ഇവിടെനിന്ന് ഇറങ്ങുന്ന പ്രൊഡക്ടിന്റെ മതിപ്പ് പോകുമല്ലോ? മാർക്കറ്റ് പ്രിൻസിപ്പിളാണ് വർക്ക് ചെയ്യേണ്ടത്. അവിടെനിന്നുണ്ടാകുന്ന പ്രൊഡക്ട്സ് ആണ് അതിന് സാക്ഷ്യം പറയേണ്ടത്. ഒരു മൊഡ്യൂൾകൊണ്ട് നാലു മൊഡ്യൂളിന്റെ പ്രയോജനം കിട്ടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നല്ല കാര്യം. നമ്മളതിന്റെ റിച്വലിൽ ഊന്നൽ കൊടുക്കാതെ അതിന്റെ സന്ദേശത്തിൽ ഊന്നൽ കൊടുക്കുക. എന്താണ് ഈ മൊഡ്യൂൾകൊണ്ട് പഠിപ്പിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്? ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് ലാംഗ്വേജിന്റെ നാലു മൊഡ്യൂൾ ഉള്ള എന്നുപറഞ്ഞാൽ പുസ്തകങ്ങളുടെ പേരു പറയുന്നതിനുപകരം ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് ലാംഗ്വേജിനെക്കുറിച്ച് അതു നൽകുന്ന കമ്യൂണിക്കേഷൻ എന്താണ്? What does it communicate? ആ കമ്മ്യൂണിക്കേഷൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞാൽ എന്തു പഠിപ്പിക്കണം എന്തു പഠിപ്പിക്കണ്ട എന്നു തീരുമാനിക്കാൻ എളുപ്പമാണ്. എനിക്കു തോന്നുന്നു, അത്തരത്തിൽ സിലബസ് രൂപീകരിക്കുന്ന ശീലംപോലും നമുക്കില്ലാതായിട്ടുണ്ട്. ഇതു പഠിപ്പിക്കാൻ എത്ര മണിക്കൂർ വേണം എന്നുമാത്രമേ ചോദിക്കുന്നുള്ളൂ.

പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസ പരീക്ഷണങ്ങളെ തകർക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകരുടെ ആറ്റിറ്റിയൂഡ്, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ താത്പര്യം. ഇങ്ങനെ പലപല ഘടകങ്ങൾ വരുന്നുണ്ട്. ഓട്ടോണമസ് കോളജ് വരുന്നു. വരുമ്പോൾ എന്താണിതിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ തത്ത്വങ്ങൾ എന്ന് തിരിച്ചറിയാനാവാത്തതുകൊണ്ട് അദ്ധ്യാപകരും വിദ്യാർത്ഥികളും മാനേജ്മെന്റും ഭരണസംവിധാനങ്ങളും അപകടത്തിൽപെട്ടുപോകുന്നുണ്ട്.

● എനിക്കു ചോദിക്കാനുള്ളത് 1922ൽ സെന്റ് ബെർക്ക്മൻസ് കോളേജ് ചങ്ങനാശ്ശേരി ചന്തയ്ക്കത്ത് ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അവിടെ നടക്കുന്ന അക്കാദമിക് പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പ്രയോജനമോ നിഷ്പ്രയോജനമോ ആരെങ്കിലും ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? ഇനി വല്ലോരും ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പ്രയോജനം കിട്ടുമെന്ന് ചിന്തിച്ചിരിക്കും. അതിനപ്പുറം ഇവിടെ പഠിപ്പിച്ച ഗണിതശാസ്ത്രമോ ഊർജ്ജതന്ത്രമോ എക്കണോമിക്സോ എന്തുലോകമാറ്റമുണ്ടാക്കുമെന്നാണ് ആളുകൾ കരുതിയത്? അവർക്ക് അതു വല്ലോം പരിചിതമായിരുന്നോ? പുതിയ വിഷയങ്ങളും പഠനമേഖലകളും കൊച്ചുകുട്ടികളെപ്പോലെ വിജ്ഞാനകുതുകികളായ ചെറുപ്പക്കാർ പിന്തുടർന്നു. അവർ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പതാകവാഹകരായി മാറി. അത്തരമൊരു കൗതുകമാണ് നമ്മളെ നയിക്കുന്നത്. ആദ്യ ശൂന്യാകാശയാത്ര അങ്ങനെയായിരുന്നു. നാനോ റിസർച്ച് അങ്ങനെയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഓരോ വിജ്ഞാനമേഖലയിലും ഉണ്ടായിരുന്ന പുതുമകൾ അതതു കാലത്തെ പ്രയോജനത്തിനുവേണ്ടി എന്ന നിലപാടു ശരിയല്ല. ഐൻസ്റ്റിന്റെ നിലപാട് അതല്ല. അതാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ധരും യഥാർത്ഥ വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ധരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. അവരു പറയുന്നത് എജ്യൂക്കേഷൻ എന്നു പറയുന്നതിനെ കൃത്യമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച് ആ ലക്ഷ്യങ്ങൾ അനുസരിച്ച് പഠിപ്പിക്കണം എന്നാണ്. കൈ ഇളക്കി നടക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുക ഒരു ലക്ഷ്യമാണ്. കൊള്ളാം പക്ഷേ ലോകത്തെ വിസ്മയത്തോടെ കാണുക നല്ല ലക്ഷ്യമല്ല! അതിന് മൂർത്തതയില്ല. പക്ഷേ മൂർത്തതയില്ലാത്ത ലക്ഷ്യങ്ങളാണ് നമ്മളെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നതും നമുക്കു ഭാവന നൽകുന്നതും. അതെന്തുകൊണ്ടോ അവർക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ല. വലിയൊരു വിച്ഛേദം സംഭവിക്കുകയാണ്. കുട്ടികൾക്ക് ഹ്യൂമനിസ്റ്റിക് വാല്യൂസ്, സോഷ്യൽ വാല്യൂസ് ഇവയൊന്നും ആവശ്യമില്ല, അതു കമ്മ്യൂണിക്കേറ്റ് ചെയ്യുന്നതിന് പ്രത്യേക തന്ത്രങ്ങൾ ആവശ്യമില്ല എന്ന മട്ടിൽ കൃത്യമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ എഴുതിവെയ്ക്കുക, അതിനു തക്കതായ റിസർട്ട് പ്രൊഡ്യൂസ് ചെയ്ത് ഇവാലുവേറ്റ് ചെയ്യുക. അതാണ് പുതിയ സിസ്റ്റം. ആ പുതിയ സിസ്റ്റത്തിലേക്ക് കൺവർട്ട് ചെയ്യപ്പെടുന്നതോടെ അദ്ധ്യാപകൻ അദ്ധ്യാപകനല്ലാതായിത്തീരും. അയാളൊരു കോച്ചിംഗ് മാസ്റ്റർ ആയിത്തീരും. വിഷയങ്ങൾക്ക് കോച്ച് ചെയ്യുന്നവരെ കണ്ടിട്ടില്ലേ? അവർക്ക് വിഷയമൊരു പ്രശ്നമല്ല. ശരിയായ ഉത്തരങ്ങൾ മാത്രമാണ് അവർ തരുന്നത്. കോച്ചിംഗ് അല്ല ടീച്ചിംഗ്. വിദ്യാർത്ഥിക്ക് വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ ലഭിക്കേണ്ട മാനസിക

പരിവർത്തനമുണ്ട്. അവിടെയാണ് രാജ്യത്തിന്റെയും ജനതയുടെയും മനുഷ്യരാശിയുടെയും ഭാവി രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്നത്. ആ ബോധ്യം പകരുന്ന എന്തെങ്കിലും കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകണമെന്ന ശാഠ്യം പലർക്കുമുണ്ടായിരുന്നു. അത് ഇപ്പോഴത്തെ ആളുകൾക്കും ഉണ്ടാകേണ്ടതാണ്. പക്ഷേ എന്തുകൊണ്ടോ അവർ അതു തിരിച്ചറിയുന്നില്ല.

സാമൂഹ്യശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾക്ക് ഇന്ത്യയിലെ സർവകലാശാലകളിലും കോളജുകളിലും പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞുകാണുന്നില്ലേ? സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം, ഭാഷ, സാഹിത്യം...

● ഇതേ പരാതി പാശ്ചാത്യ സർവകലാശാലകളിലും കേൾക്കാം. ഇവിടെ കേൾക്കുന്നതുപോലെ തന്നെയാണ് കാര്യങ്ങൾ. ക്ലാസ്റൂം അലോട്ട് ചെയ്യുമ്പോൾ, മോശം ക്ലാസ്റൂം ആണ് ഞങ്ങൾക്ക് തരുന്നത്. സയൻസുകാർ നല്ല ക്ലാസ്റൂം കൊണ്ടുപോകുന്നു. അധ്യാപകർ നല്ല വെടിപ്പായിവരുന്നത് സയൻസാണ്. മാനേജ്മെന്റിലാണ്. ആർട്സ് പഠിപ്പിക്കുന്നവർ അങ്ങനെയല്ല. പക്ഷേ എല്ലാവരും പറയും പ്രതിഭാശാലികളായ അദ്ധ്യാപകരെ അന്വേഷിക്കുന്നവർ ആർട്സിലും ഹ്യൂമാനിറ്റിസിലും പോയി അന്വേഷിക്കാൻ. പ്രതിഭാശാലി എന്നതിനു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പരമ്പരാഗത നിർവചനം നിലനില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്.

രസകരമായ അനേകം തമാശകൾ ഇതേക്കുറിച്ച് പറയാറുണ്ട്. അമേരിക്കൻ സർവകലാകാലകളിൽ പറയുന്ന തമാശ, ഹ്യൂമാനിറ്റിസിൽ എന്താണുള്ളത് എന്ന്. എന്താണ് ഹ്യൂമാനിറ്റിസിൽ ഇവൻമാർ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ഒരു സയൻസിലെ പ്രൊഫസറും ഹ്യൂമാനിറ്റിസിലെ പ്രൊഫസറും കോഫിബാറിൽവച്ച് കണ്ടുമുട്ടിയാൽ സയൻസിലെ പ്രൊഫസർ ചോദിക്കും വാട്ട് ഈസ് പാരഡൈം? ഇത് ഹ്യൂമാനിറ്റിസുകാർ കൂടെക്കൂടെ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കാണല്ലോ. അപ്പോൾ ഹ്യൂമാനിറ്റിസിലെ പ്രൊഫസർ ആവേശഭരിതനായി ഇവനെ പഠിപ്പിച്ചുകളയാമെന്ന് കരുതി സംസാരിച്ചു തുടങ്ങും.

പാരഡൈം ഈസ് ..... എന്ന് പറഞ്ഞു തുടങ്ങുമ്പോൾ മറ്റേയാൾ പറയും 'ചായ വന്നു ഞാൻ പോട്ടെ'. അയാൾക്ക് അത്ര ഷോട്ട്ലിവ് ഇന്റെറസ്റ്റ് മാത്രമേ ഈ വിഷയത്തിലുള്ളൂ. അതാണ് പ്രശ്നം. മറ്റവനു പറയാൻ അിറഞ്ഞുകൂടാത്തതുകൊണ്ടല്ല. പറയാൻ സമയം ആവശ്യമുണ്ട്. ആ വിടവ് വേണ്ട വിഷയമാണെന്ന് മറ്റവന് തോന്നുന്നില്ല. അങ്ങനെയല്ല യൂറോപ്പിലെ നല്ല സർവ്വകലാശാലകൾ. സയൻസും ടെക്നോളജിയും പഠിക്കുന്നവൻ ഒപ്പം ആർട്സ് പഠിക്കും. മ്യൂസിക് പഠിക്കും. അതിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന ഒരു കൊഹസീവ് നോളജ്, പൂതുമയുള്ള അറിവ്. ആ അറിവിലൊരു താത്പര്യം ഉണ്ടാവുക. അതു സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. നമ്മുടെ സംസ്കാരം പലപ്പോഴും കാപട്യങ്ങളിലാണ്. എനിക്ക് അഭിരുചികളില്ലാത്ത കാര്യത്തിൽ അഭിരുചിയുണ്ടെന്ന് ഭാവിക്കും. അഭിരുചിയുള്ള കാര്യം വരുമ്പോൾ കണ്ണിറുക്കി കാണിക്കും. ഇത്തരം ധാരാളം കള്ളത്തരം നമുക്കുണ്ട്. ഉദാഹരണം ശരീരം. ശരീരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതു പ്രതിപാദനവും നമ്മെ ധർമ്മരോഷം കൊള്ളിക്കും. പക്ഷേ ഒളിഞ്ഞുനോട്ടത്തിൽ ഇത്ര വിദഗ്ധൻമാർ വേറെ ഒരിടത്തും ഉണ്ടാവില്ല. സമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ തലങ്ങളിലും ഈ ഒളിഞ്ഞുനോട്ടം ഉണ്ടെന്ന് അടുത്ത കാലത്ത് ബോധ്യമായിട്ടുണ്ടല്ലോ.. ഒളിഞ്ഞുനോട്ടം എന്നുപറയുന്നത് ശരീരത്തെ നോക്കുന്നതുമാത്രമല്ല രഹസ്യമായ ഡീലിംഗ്സ് നടത്തുക, പണം മോഷ്ടിക്കുക. ടാക്സ് മോഷ്ടിക്കുക ഇതെല്ലാം ഒളിഞ്ഞുനോട്ടത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. ഒളിഞ്ഞുനോട്ടത്തിന്റെ പ്രമാണിമാരാണ് നമ്മൾ. എന്നിട്ടാണ് നമ്മൾ പറയുന്നത് അമേരിക്കയിൽ ചായ കുടിക്കുന്നതുപോലെയാണ് ബലാൽസംഗം എന്ന്. ഇവിടെ ഒരു ചായ കുടിക്കുന്ന സമയത്ത് പത്തു ബലാൽസംഗം നടത്തിവിടുന്നുണ്ടാവും. അതും നടുറോഡിൽവച്ച്. മനുഷ്യന് മാനവികതയെ അന്വേഷിക്കാൻ ഒരു പ്രചോദനമെങ്കിലുമാകണം നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം.

ഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പനങ്ങളിലൊക്കെ വലിയ മാറ്റം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ലോകത്താകമാനം ഇത് സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു സമൂഹം നിർണയിക്കുന്നതാണല്ലോ ആ ഭാഷയുടെ വ്യവഹാരശേഷി. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ മലയാളഭാഷയുടെ വ്യവഹാരശേഷിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള, ഭാഷയുടെ ശക്തിദൗർബല്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പാടുകൾ എന്തൊക്കെയാണ്? പലതരം വ്യവഹാരസന്ദർഭങ്ങളിൽ മലയാളം എങ്ങനെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു? തത്ത്വശാസ്ത്രം, ശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയവ സംവേദനം ചെയ്യാൻ മലയാളം എത്രത്തോളം പ്രാപ്തമാണ്? സാഹിത്യം സൂക്ഷ്മാനുഭവങ്ങളെ വിവരിക്കാൻ ശേഷിയുള്ളതാണോ?

● സാമാന്യബുദ്ധിയും വിശേഷബുദ്ധിയും തമ്മിലുള്ള അന്തരമാണ് ഇവിടെ പ്രശ്നം. ഭാഷയെന്നത് യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണെന്ന് നമ്മൾ പറഞ്ഞ് പറഞ്ഞ് മനസ്സിൽ തറഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. യാഥാർത്ഥ്യത്തെ കണ്ടെത്താൻ ഭാഷയിൽനിന്നു തുടങ്ങാം. ഭാഷയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചെത്താവുന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. എന്നാൽ, ഇന്ന് നമുക്ക് തിരിച്ചറിവുണ്ടായി. യാഥാർത്ഥ്യമെന്നത് ഭാഷയുടെ ഒരു കൂടപ്പിറപ്പാണ്. ഭാഷയോടൊത്ത് സഞ്ചരിക്കുന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം, മനസ്സിന്റെ നിനവുകളാണ് യാഥാർത്ഥ്യം എന്ന്. ഭാഷയുടെ വിഷയമെന്താണെന്ന് ചോദിച്ചാൽ മനസ്സിന്റെ നിനവുകളാണ്. 'സുന്ദരി' എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥമെന്താണെന്നു ചോദിച്ചാൽ സുന്ദരിയെക്കുറിച്ച് എനിക്കുള്ള പൂർവധാരണകളും സമൂഹത്തിന് പൊതുവായിട്ടുള്ള ധാരണകളും കൂടിച്ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ഒരു നിനവ്, imagination, അതാണ് സുന്ദരി. നരകത്തെക്കുറിച്ചായാലും സ്വർഗത്തെക്കുറിച്ചായാലും ഇങ്ങനെ തന്നെ. ഇത്തരം നിനവുകളുടെ ലോകമാണ് ഭാഷ. ഈ ഒരു സങ്കല്പം നമ്മൾ സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ഭാഷയെന്നത് ഒരിക്കലും നിശ്ചലമല്ല. നിരന്തരം പരിവർത്തനത്തിലാണ്. എന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ മാറുന്നതനുസരിച്ച് ഭാഷ മാറുന്നു. ഭാഷ മാറുന്നതനുസരിച്ച് എന്റെ സ്വപ്നങ്ങളും മാറിയെന്നുവരാം. എന്താണെന്നു ചോദിച്ചാൽ എന്റെ സങ്കല്പനത്തിലെ സുന്ദരി ചന്ദനലേപസുഗന്ധമുള്ളവളാണെങ്കിൽ, അതെന്റെ മനസ്സിലെ ചന്ദനസങ്കല്പത്തെ സ്വാധീനിക്കും. അതേസമയം, ഫോളിഡോൾ ആണ് ഉള്ളതെങ്കിൽ, ഫോളിഡോൾ സങ്കല്പത്തെ അത് ബാധിക്കും. ചിലർ പറയില്ലേ, സ്പ്രേയടിച്ച് മനസ്സിൽ കേറുന്നവർ ടിക്-ടന്റി അടിച്ചാണ് കേറുന്നതെന്ന്. അവിടെ, ടിക്-ടന്റി എന്ന വിഷവസ്തുവിനെയും സുന്ദരിയുടെ സ്പ്രേയേയും ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരാശയമുണ്ട്. അതാവട്ടെ, അത്തരം ആർഭാടങ്ങളൊക്കെ സഹജവാസനകളെ കെടുത്തുന്നു എന്നുള്ള

താണ്. അതിനു പിന്നിൽ ഒരു ദർശനമുണ്ട്. ഒരു Philosophy ഉണ്ട്. ഭാഷയിലെനിക്ക് അർത്ഥഗ്രഹണം ഉണ്ടാകുന്നത്, ബോധമുണ്ടാകുന്നത്, അതിനുള്ളിൽ അർത്ഥം ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നത് കൊണ്ടല്ല, അതിന് അർത്ഥത്തെ നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാനുള്ള കഴിവുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. ഈ പ്രജനനശേഷിയാണ് അർത്ഥമെന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്നത്. ഈ അർത്ഥമന്വേഷിക്കാനുതകുന്നതല്ല ഇന്നത്തെ പഠനസംവിധാനങ്ങൾ. പഠനസംവിധാനങ്ങൾ അതിന്റെ വാച്യാർത്ഥത്തിൽ അവസാനിപ്പിക്കും. അത് ഉപരിതലം മാത്രമാണ്. അതിന്റെ ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിലാണ് നിനവുകൾ. ആ നിനവുകൾ തേടാൻ നമുക്ക് സഹായകമാകണം ഭാഷാപ്രയോഗം. അങ്ങനെ പഠിക്കുമ്പോൾ ഭാഷയുടെ ഏറ്റവും മൂർച്ചയേറിയ, സൂക്ഷ്മമായ തലം പരസ്യങ്ങളിലെ ഭാഷയാണെന്നു പറയാം. പരസ്യങ്ങൾ, ഇല്ലാത്ത ഒരു ഉപഭോക്താവിനെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. അതും ഇല്ലാത്ത ഒരു വിപണനവസ്തു സങ്കല്പിച്ച്. ഞാനൊരു സോപ്പിനെക്കുറിച്ചുള്ള പരസ്യം കണ്ട് സോപ്പു വാങ്ങിക്കുമ്പോൾ ആ സോപ്പല്ല ഞാൻ വാങ്ങിക്കുന്നത്. ആ സോപ്പിനെക്കുറിച്ചുള്ള പരസ്യം സൃഷ്ടിച്ച നിനവിന്റെ ഉത്പന്നമാണ് ഞാൻ വാങ്ങുന്നത്. അത് ഞാൻ ഒരിക്കലും വാങ്ങണമെന്നില്ല. പക്ഷേ, അതുപയോഗിച്ചാണ് എന്റെ ക്രയവിക്രയങ്ങൾ നടക്കുന്നത്. സ്വർഗരാജ്യത്തെക്കുറിച്ച് പ്രസംഗിക്കുമ്പോഴും തീനരകത്തെക്കുറിച്ച് പ്രസംഗിക്കുമ്പോഴും അത്ഭുതം കൂറുകയോ ഭയപ്പെടുകയോ ചെയ്യുണ്ടെങ്കിൽ അത് നരകത്തെയും സ്വർഗത്തെയും കുറിച്ചുള്ള ഭയമല്ല. മറിച്ച് നിനവുകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയമാണ്. സക്കറിയയുടെ കഥയിലെ സ്വർഗവും നരകവും വളരെ മനോഹരമായ സ്ഥലങ്ങളാണ്. നമുക്കൊരു ടൂറിനു പോകാൻ കൊള്ളാവുന്ന സ്ഥലങ്ങളാണ്. പക്ഷേ, ഒരു സന്ന്യാസി സ്വർഗത്തെയും നരകത്തെയും കുറിച്ച് വലിയ പ്രസംഗം നടത്തുമ്പോൾ നമുക്കവിടെനിന്നും ഓടിപ്പോവാൻ തോന്നുന്നതിന്റെ കാരണം, സന്ന്യാസിയുടേത് ഭീകരമായ സ്വർഗവും നരകവുമായതുകൊണ്ടാണ്. പക്ഷേ, ഇതെല്ലാം ഭാഷയ്ക്കുള്ളിൽ നമുക്ക് സൃഷ്ടിക്കാനും തകിടം മറിക്കാനും പുനഃസ്ഥാപിക്കാനും പരിണമിപ്പിക്കാനും സാധിക്കും. ഈ ഒരു പരിണാമക്ഷമതയാണ്, flexibility ആണ് ഭാഷയുടെ ശേഷി. അത് തിരിച്ചറിയാത്തതുകൊണ്ടാണ് തെറ്റു തിരുത്തുക ഭാഷാപഠനത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായിത്തീരുന്നത്.

മലയാളത്തിൽ, ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ച് ധാരാളം അതിവാദങ്ങൾ നടക്കുന്ന ഒരു കാലമാണിത്. ഒട്ടേറെ മൗലികവാദങ്ങൾ... സമുദായത്തിന്റേയും രാഷ്ട്രീയത്തിന്റേയും മതത്തിന്റേയുമൊക്കെ മൗലികവാദംപോലെതന്നെ ഭാഷയെയും മൗലികവാദത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന ഒരു സാഹചര്യം ഉണ്ട്.

● മൗലികവാദങ്ങൾ ഇന്ന് ഭാഷയെക്കുറിച്ചുണ്ടെന്ന് സമ്മതിക്കുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ, എന്നുമുണ്ടായിരുന്ന എന്നുകൂടി സമ്മതിക്കണം. ലീലാതിലകം എടുത്തു നോക്കൂ. ഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു അതിവാദമല്ലേ ലീലാതിലകം മുന്നോട്ടുവച്ചത്. കേരളഭാഷ സ്വതന്ത്രമാണ്, തമിഴിൽനിന്നും ഭിന്നമാണ് എന്നൊക്കെ അദ്ദേഹം പറയുന്നത് ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങൾ വച്ചിട്ടാണ്. ഭാഷയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഞാൻ നിഷേധിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഒരു അതിവാദത്തിലൂടെയാണ് കേരളഭാഷയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനം ലീലാതിലകകാരൻ നടത്തുന്നത്. പിന്നീടങ്ങോട്ടുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ മുഴുവൻ അത് തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തമിഴിന്റെ മട്ടിലുള്ളതാണ് പലതും. പക്ഷേ, ഇടയ്ക്കെങ്ങാനും ഒരു തമിഴ് വ്യത്യസ്തത കടന്നുവന്നാൽ, അദ്ദേഹം അതിനെ കൊണ്ടാടിക്കളയും. അങ്ങനെ, മണിപ്രവാളത്തോട്, സംസ്കൃതത്തോട് ചേർത്തുനിർത്തി മലയാളത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിച്ച ആളാണ് ലീലാതിലകകാരൻ. അവിടുന്നിങ്ങോട്ടുള്ള ചരിത്രം മുഴുവൻ അത്തരത്തിൽ നമുക്ക് പുനർവായിക്കാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ടാണ് ഉള്ളൂർ പറഞ്ഞത് തമിഴിന്റെ സഹോദരിയല്ല മലയാളം, ഇനിയെന്തെങ്കിലും ഒരു ബന്ധം കല്പിക്കേണ്ടി വന്നാൽ തമിഴിന്റെ അമ്മ എന്ന പദവിയാണ് മലയാളത്തിന് കൊടുക്കേണ്ടത് എന്ന്. അതൊക്കെ അതിവാദമാണ്. പക്ഷേ, അതിവാദങ്ങൾക്ക് ഒരു ലക്ഷ്യമുണ്ട്. ആ ലക്ഷ്യമെന്താണെന്ന് തിരിച്ചറിയുക. ഞാനിപ്പോ നിങ്ങളോട് 'അവൻ നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ കടൽ കടന്നെത്തി' എന്നു പറഞ്ഞാൽ, നിങ്ങൾ എത്ര മിനിറ്റെടുത്തു കടൽ കടക്കാൻ എന്ന് അന്വേഷിക്കാറില്ല. നിങ്ങൾക്കറിയാം, അതൊരു അതിവാദമാണ് എന്ന്. പക്ഷേ, അതിവാദത്തിന് ഒരു ലക്ഷ്യമുണ്ട്. അവൻ വരാവുന്നതിൽ പരമാവധി വേഗത്തിൽ വന്നു എന്നൊരർത്ഥത്തിലേക്ക് പോകും.

രാഷ്ട്രീയ സംരംഭങ്ങളെ മുൻനിർത്തി ആലോചിച്ചാൽ... ഭാഷ എന്നും ഒരു വിലപേശൽ ആയുധമാണ്. കേരളഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന പ്രദേശം ചേരരാജ്യം. ചോളഭാഷ സംസാരിക്കുന്നത് ചോളരാജ്യം ഇങ്ങനെയൊക്കെ വിഭജിച്ച് വിഭജിച്ച് പഠിക്കുക. കൊളോണിയൽ ഇന്ത്യയ്ക്കകത്ത്, ഇംഗ്ലീഷ് എന്നുപയോഗിച്ചത് ഇന്ത്യയുടെ ഐക്യം സ്ഥാപിച്ച ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഒരു പ്രവിശ്യയായി ഇന്ത്യയെ നിലനിർത്താനാണ്. നമ്മൾ മലയാളം ഇന്നുപയോഗിക്കുന്നത് കേരളത്തിന്റെ അതിർത്തികൾ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്.

● ഭാഷയുടെ ഉപയോഗത്തിന് എപ്പോഴും ഒരു രാഷ്ട്രീയമാനമുണ്ട്. ആ രാഷ്ട്രീയമാനം ഇന്ന് കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മമായി. ദളിതന്റേതല്ലാത്ത, അദളിതന്റെ ഭാഷ പാഠപുസ്തകത്തിൽ നിരന്തരം ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ ദളിതനെന്തു തോന്നും! എന്റെ മലയാളം മലയാളമല്ല. അതേസമയം, ബ്രാഹ്മണനെന്തു തോന്നും? എന്റെ മലയാളമാണ് മലയാളം. സർക്കാരിന്റെ പുതിയ ഔദ്യോഗിക മലയാളമെടുത്താൽ വലിയൊരു ശതമാനം വാക്കുകളും സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നാണ്. നല്ല ഇംഗ്ലീഷിൽ പറഞ്ഞാൽ ആളുകൾക്ക് മനസ്സിലാകുന്ന കാര്യങ്ങൾപോലും സംസ്കൃതീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. അതൊരുതരം ശുദ്ധിവാദമാണ്. ഈ ശുദ്ധിവാദമാണ് അപകടം. എനിക്ക് Translation എന്നു പറയാം, തർജമയെന്നു പറയാം. പരാവർത്തനം എന്നു പറയാം, എന്നിരിക്കെ നിങ്ങളതിനെ മൊഴിമാറ്റമാക്കുന്നതെന്തിനാണ്? നിങ്ങൾക്ക് തർജമയോടെന്തോ വിരോധമുണ്ടല്ലേ? അതൊരു വർഗീയ വിരോധമാണ്. തർജമ അറബിവാക്കാണ്. അറബി വാക്കായ തർജമയോട് നിങ്ങൾക്ക് വിരോധമുള്ളതുകൊണ്ട് നിങ്ങളതുപേക്ഷിച്ച് മൊഴിമാറ്റത്തിലേക്ക് പോകുന്നു. ഇത്തരം ധാരാളം മുൻവിധികൾ നമ്മളറിയാതെ നമ്മളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ആ മുൻവിധികൾ ഭാഷയുടെ മറവിലാണ് വരുന്നത്. ബഷീറിന്റെ കാര്യം എടുത്തു നോക്കുക. 'ന്റുപ്പുപ്പാ

ക്കൊരാനണ്ടേർന്ന് എന്നതിലെ പഴം-പയം കേസ്. ഈ പഴം-പയം കേസ് ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് കൊണ്ടുവന്ന് ഉച്ചാരണം വേണോ വേണ്ടയോ? മുസ്ലീങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണം മാറണമോ വേണ്ടയോ? എന്ന ചോദ്യം ഉന്നയിക്കുന്നു. ഈ പൊളിറ്റിക്കൽ കവസ്റ്റ്യൻ ആരും ചോദിക്കാറില്ല. മാറുന്നതിനെ ബഷീർ അനുകൂലിക്കുന്നു. മുസ്ലീം ഭാഷയുടെ, മാപ്പിളഭാഷയുടെ വക്താവായിരുന്ന ബഷീർ 'പയം' എന്നുച്ചരിക്കുന്നത് 'പഴം' എന്നുച്ചരിക്കണം എന്നു ഒരു കഥയ്ക്കുള്ളിൽ വാദിക്കുന്നു. അത് ഒരു ഡയലക്ടിക്സ് ആണ്. നമുക്ക് പൊതുഭാഷ ആവശ്യമുണ്ട്. നമുക്ക് വ്യക്തിഭാഷ വേണം. ഇതിനിടയിൽ നമുക്ക് അന്യോന്യം ഊഞ്ഞാലിലെന്നപോലെ ആടി രസിക്കാൻ സാധിക്കണം. നമ്മളൊക്കെ അങ്ങനെയുള്ളവരാണോ? വീട്ടിൽ ഭാര്യയോട് വർത്തമാനം പറയുന്നതു പോലെ ടോക്ഷോയിൽ സംസാരിക്കാൻ സാധിക്കില്ല. ടോക്ഷോയിൽ സംസാരിക്കുന്നതുപോലെ ക്ലാസ് മുറിയിൽ സംസാരിക്കാൻ പറ്റില്ല. ഒരു ഊഞ്ഞാലിലെന്നപോലെ ആടിയാടി പോവുകയാണ് നാം. ടെക്സ്റ്റ് ബുക്കിന് ഭാഷ വേണം. ഭരണത്തിന് ഭാഷ വേണം. ഡോക്ടർക്ക് മരുന്നു കുറിക്കാൻ ഭാഷ വേണം. ടാക്സിയിൽ സഞ്ചരിക്കാൻ ഭാഷ വേണം. ഈ ഭാഷകളെയെല്ലാം സമന്വയിപ്പിക്കാവുന്ന ഒരു പ്രവർത്തനയന്ത്രമായിട്ട് നമ്മുടെ ഭാഷാജ്ഞാനം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യണം. പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. മലയാളിയുടെ ഭാഷാവൈഭവത്തിന് ബഹുഭാഷാജ്ഞാനം ഒരു തടസ്സമാകുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് തർജമയ്ക്ക് നിരോധനമേർപ്പെടുത്തുന്നത് ഭാഷാസ്നേഹമല്ല.

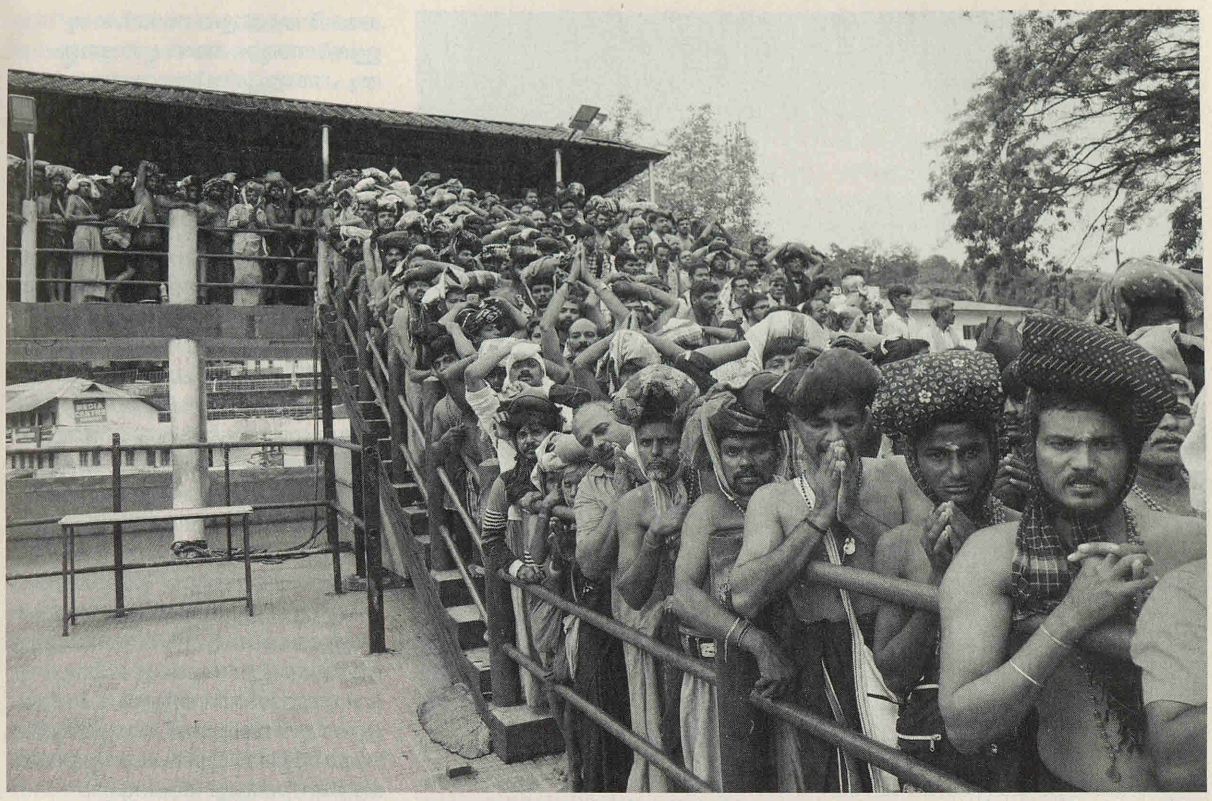
പുതിയ മലയാളം – നവമാധ്യമങ്ങളിലെ മലയാളം, സാമൂഹികമാധ്യമങ്ങളിലെ മലയാളം, പരസ്യങ്ങളിലെ മലയാളം, ഇത്തരം മലയാളങ്ങളെക്കുറിച്ച് പലപ്പോഴും സർ അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ മലയാളങ്ങൾക്കെതിരെ വ്യാകരണപരമായ വിഷയങ്ങളുണ്ട്, പ്രയോഗപരമായ വിഷയങ്ങളുണ്ട്. ഇതിനെ നമ്മൾ എങ്ങനെയാണ് സ്വീകരിക്കുകയും തള്ളുകയും ചെയ്യേണ്ടത്?

● എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതൊരു സംവേദനസംഭവമാണ് – Communication event സംവേദനസംഭവം എന്നുപറയുമ്പോൾ എന്താണ് സംവേദനം ചെയ്യേണ്ടത്? അതു സംവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ? അത് സഫലമായിത്തീർന്നോ? പരസ്യമാണെങ്കിൽ ഈ പരസ്യം കണ്ടവർ ഉത്പന്നങ്ങൾ വാങ്ങാൻ ഇറങ്ങിത്തിരിക്കുന്നുണ്ടോ. ഈ പരസ്യം കണ്ട ആളുകൾക്ക് ഇതിൽ പറയുന്ന സന്ദേശത്തോടു ചേർച്ച അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടോ? എത്രസംഭവിച്ചു എന്ന പരിശോധനകൊണ്ടുമാത്രമേ സഫലത തിട്ടപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അത്തരം പരീക്ഷണങ്ങൾ ആവാം. ഇന്റർവ്യൂകൾ, ടോക്ഷോകൾ എന്നിവയുടെ ഇഫക്ടീവ്നസ് പരിശോധിക്കണം. ഇലക്ഷൻ കഴിഞ്ഞ് എക്സിറ്റ്പോൾ വന്നു. എക്സിറ്റ് പോളിൽ ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ആളുകൾ എങ്ങനെയാണ് ഉത്തരം പറയുന്നത്. ആർക്കാണ് ജോസഫ് വോട്ടുചെയ്തതെന്നറിയാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ജോസഫ് ആകട്ടെ താൻ ആർക്കാണ് വോട്ടുചെയ്തതെന്ന് അറിയാതിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഈ മൽപ്പിടുത്തമാണ് നടക്കുന്നത്. ആ മൽപ്പിടുത്തത്തിൽ മലയാളികൾ എന്തുചെയ്യുന്നു? തമിഴർ എന്തുചെയ്യുന്നു? പഞ്ചാബികൾ എന്തുചെയ്യുന്നു? സായിപ്പന്മാർ എന്തുചെയ്യുന്നു? അതന്വേഷിക്കാൻ നമുക്ക് ശേഷിയുണ്ടാവണം. അതുതന്നെയാണ് ഡോക്ടർമാരുമായുള്ള കമ്മ്യൂണിക്കേഷനിലും സംഭവിക്കുന്നത്. രോഗികൾ ചെന്നിട്ട് ഡോക്ടറേ, എനിക്ക് വൈകുന്നേരമാകുമ്പോൾ പുറത്തൊന്നൊരു വേദനവന്ന് തലേൽകേറി വയറ്റിൽ വന്നുനിൽക്കും എന്നു പറയുന്നു. ഡോക്ടർ ചികിത്സിച്ചേപറ്റൂ. പുറത്തുവന്ന വേദന തന്നെയാണോ തലയിൽ കയറിയത്. തലയിൽ കയറിയതാണോ വയറ്റിൽ വന്നത് എന്നതിന്മേൽ ഡോക്ടർ ഒരു ഊഹംവച്ച് ഒന്നുകിൽ വയറുവേദനയുടെ അല്ലെങ്കിൽ തലവേദനയുടെ ഗുളിക കുറിച്ച് കയ്യിൽ കൊടുക്കും. അപ്പോൾ ഏറ്റവും ക്രിട്ടിക്കലായ ഒരു വിഷയത്തിലാണ് നമ്മൾ വന്നുനിൽക്കുന്നത്. ചികിത്സ. ചികിത്സയുടെ സംവേദനതന്ത്രമെന്ത്? അതിന്റെ ഏറ്റവും ക്ലാസിക്കൽ ഉദാഹരണമാണ് ശസ്ത്രക്രിയ. രോഗിയെക്കണ്ടിട്ട് ഡോക്ടർ പറയുന്നു ഒരു ശസ്ത്രക്രിയ വേണ്ടിവരും എന്ന്. രോഗിയുടെ കൂടെപ്പോയ ഭാര്യ അയ്യോ എന്നു പൊട്ടിക്കരയുന്നു. നിങ്ങൾ എന്തിനാ കരയുന്നത്, ഒരു ഓപ്പറേഷന്റെ കാര്യമല്ലേ. ആഹാ ഓപ്പറേഷനാണോ, എങ്കിൽ ചെയ്തോളൂ എന്ന്.

മലയാളത്തിലെ പല ഇംഗ്ലീഷു വാക്കുകളുടെയും നില അതാണ്. നമ്മുടെ ഔദ്യോഗിക കത്തിടപാടുകളിൽ വരുന്ന പല വാക്കുകളും കേട്ടാൽ ജനങ്ങൾ ഭയപ്പെടും. നിത്യവ്യവഹാരത്തിൽ അവർക്കതിന് substitutes ഉണ്ട്. ഇതന്വേഷിക്കാനുള്ള സന്മനസുണ്ടാവണം. അതുകൊണ്ടാണ് നമ്മൾ തലശ്ശേരി രേഖകളുടെ പ്രാധാന്യം പറയുന്നത്. ജനങ്ങൾ നിത്യജീവിതത്തിൽ തലമുറകളായി ഉപയോഗിച്ച വാക്കുകളാണ് ഈ കത്തിടപാടുകളിലുള്ളത്. ആ കത്തിടപാടുകളിലെ വാക്കുകൾ ഇന്നും പ്രാദേശികമായി നിലനിൽക്കുന്നു. അവയുപയോഗിച്ച് നമ്മുടെ ഭരണഭാഷയെ ശാക്തീകരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ നന്നായിരുന്നു. പക്ഷെ അത് ചെയ്തില്ല. അവിടെ പ്രാദേശിക താൽപര്യമാണ്. തലശ്ശേരിരേഖകളിലുള്ളത് വടക്കേമലബാറിലെ ഭാഷയാണ്. നമുക്കു താൽപര്യം തിരുവനന്തപുരം മലയാളമാണ്. കോട്ടയം മുതലുള്ളവർക്ക് താൽപര്യം അതാണ്. അങ്ങനെയുള്ള പ്രാദേശിക താൽപര്യങ്ങളുള്ളതുകൊണ്ട് നമ്മൾ താത്വികമായ ഒരു വഴി സ്വീകരിക്കാൻ ഒരുമ്പെടാറില്ല. അതുകൊണ്ട് Politics of communication ആണ് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട വിഷയം. എന്തുകൊണ്ട് ഈ വാക്കുപയോഗിച്ചു. എന്തുകൊണ്ട് ഈ ചിഹ്നങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു. എന്തുകൊണ്ട് ഈ നിറങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു. എന്തുകൊണ്ട് ഈ വലിപ്പമുള്ള ഫോണ്ടുകൾ ഉപയോഗിച്ചു. Politics of Communication: പഠിപ്പിക്കേണ്ട വിഷയം അതാണ്.

ശബരിമല വിഷയത്തിന്റെ വിശകലനത്തിന് സംസ്കാരപഠനത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രം ഉപയോഗിക്കാം. ഭാഷാശാസ്ത്രസമീപനം സ്വീകരിക്കാം. ഫോക്ലോറിന്റെ സമീപനം സ്വീകരിക്കാം. ശബരിമല വിഷയം ഏതുതരത്തിൽ മനസ്സിലാക്കിയെടുക്കേണ്ട പ്രശ്നമാണ്.

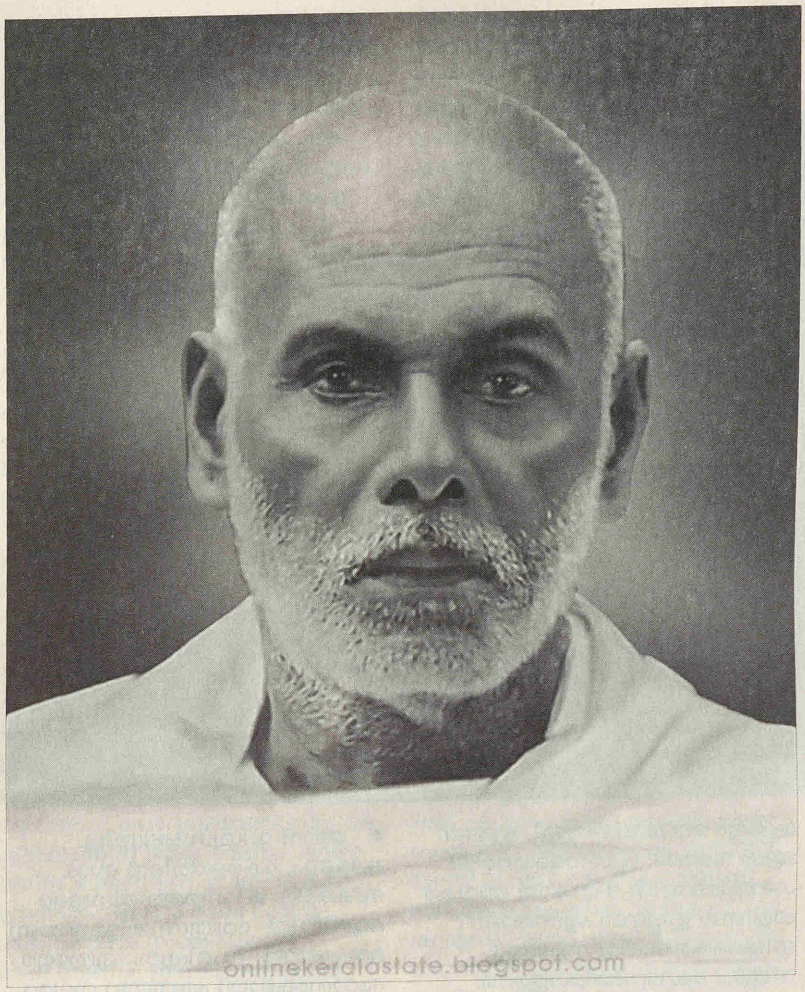
● ഒരു ബഹളം ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുൻപ് ശബരിമല ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നോ കേരളത്തിൽ? ആളുകൾ ശബരിമലയ്ക്ക് പോയിരുന്നു, ഇരുമുടിക്കെട്ടുമായി പോയിരുന്നു, വ്രതമെടുത്തുപോയിരുന്നു, വ്രതമെടുക്കാതെ പോയിരുന്നു. പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം

സ്ത്രീകൾ പോയിരുന്നു. പുരുഷന്മാർ ഒറ്റയ്ക്ക് പോയിരുന്നു. ഇതെല്ലാം ശബരിമലയിൽ സംഭവിച്ചിരുന്നു. ആരും അത് നിഷേധിക്കുന്നില്ല. പക്ഷെ ശബരിമല ഒരു പ്രശ്നമായിത്തീർന്നത്. അതിനെയൊരു Political controversy യുമായി കൂട്ടിക്കെട്ടുന്നതോടുകൂടിയാണ്. കേരളത്തിലെ പ്രാദേശികഭരണകൂടം ആ കോടതിവിധിയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിലൂടെ മതസമൂഹത്തിന്റെ പാരമ്പര്യങ്ങളിലേക്ക് കടന്നുകയറാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവെന്നാണ് ഒരാക്ഷേപം. ആചാരത്തെക്കുറിച്ചാണ സംസാരിക്കുന്നത്. ആചാരങ്ങൾ നിലനിർത്താൻ പരമ്പരാഗതസമൂഹത്തിന് അവകാശമില്ലേ? ഉണ്ട്. പക്ഷെ ഒരു വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. അതു പൊതുനന്മയ്ക്ക തകരുന്നതായിരിക്കണം. അതിനാണ് കോടതികൾ. കോടതികൾ ആ ജോലി യിലേർപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. ആ പ്രക്രിയയെ നമ്മൾ വോട്ടിനുവേണ്ടി shortcut ലൂടെ ഒരു വിവാദമാക്കി കത്തിച്ചു. അതിനപ്പുറം ഇതിന് എന്തെങ്കിലുമൊരു സാംസ്കാരിക പ്രാധാന്യം കൽപിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. സംസ്ക്കാരകേരളം പെട്ടെന്ന് പ്രകോപിതമായി. നമ്മുടെ സംസ്ക്കാരമൊക്കെപ്പോയി നമ്മൾ ഉടുതുണിയില്ലാത്ത കാട്ടാളന്മാരെപ്പോലെ പെരുമാറാൻ തുടങ്ങി. സ്ത്രീകളെപ്പോലും തെരുവിലിറക്കി, പ്രകടനങ്ങൾ നടത്തി. പ്രശ്നമെന്താണ്? ശബരിമലയിൽ പോകാൻ അവകാശമുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നതാണ്? നിയമത്തെക്കുറിച്ച് സംശയം. നിയമം കോടതിയിലെത്തുന്നു. പ്രശ്നത്തിന് പരിഹാരം വരും, നമുക്കത് നിർവ്വഹിക്കാം. അയോധ്യാപ്രശ്നം കോടതിയിൽ കിടക്കുകയല്ലേ. അയോധ്യ രാമനെക്കാൾ വലുതാണോ? അപ്പോൾ അതിനെ politicize ചെയ്തു. ആര്, ബന്ധപ്പെട്ട കക്ഷികളിലുള്ളവർ. politicize ചെയ്തതിൽനിന്ന് ഒരു കക്ഷിയെയും നമുക്ക് ഒഴിച്ചുനിർത്താൻ ആവുകയില്ല. അവരെല്ലാവരുംകൂടി ഉണ്ടാക്കിയ കോലാഹലമാണ്. ഇതിൽ നിന്ന് കേരളം സ്വയമേവ മോചിതമാകുകയല്ലാതെ ഒരു കോടതിക്കും ഇനി നമ്മളെ രക്ഷിക്കാൻ പറ്റില്ല. നമ്മളെ രക്ഷിക്കാൻ നമ്മൾ തീരുമാനിക്കണം.

ഈയൊരു പ്രശ്നം കേരളീയ സമൂഹത്തിൽ വലിയൊരു വിള്ളൽ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ലേ. സമുദായങ്ങൾ തമ്മിലോ രാഷ്ട്രീയവിശ്വാസങ്ങൾ തമ്മിലോ ഉണ്ടായിരുന്ന ശത്രുതയെക്കാൾ കൂടുതൽ ഒരു വിള്ളൽ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ലേ?

- ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. കാരണം, കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിൽ വളരെ ആഴത്തിൽ വേരുന്നിയിട്ടുള്ളതാണ് മതപരമായ സഹിഷ്ണത. എത്രയോ നൂറ്റാണ്ടുകളായി എത്രയോ തലമുറകളായി ഏതെല്ലാം വെല്ലുവിളികളെ ഏറ്റെടുത്തു. ഉദാഹരണമായി പോർച്ചുഗീസുകാർ വരുന്നു. അമ്പലങ്ങൾ തല്ലിയുടയ്ക്കുന്നു. മുസ്ലീം invaders വരുന്നു. അമ്പലങ്ങൾ തകർക്കുന്നു. ഇതെല്ലാംകഴിഞ്ഞ് അവരെല്ലാം തിരികെപ്പോയിട്ട് ഇവിടെ അമ്പലങ്ങളൊക്കെ ബാക്കിയുണ്ടല്ലോ? എന്താണതിനർത്ഥം. ഇവിടുത്തെ ഹൈന്ദവരായ ആളുകൾ വിവേകത്തോടുകൂടി മനസിലാക്കി കടന്നുവന്നവൻ അക്രമകാരിയാണ്. അവനെ മുസ്ലീം എന്നോ ക്രിസ്ത്യാനിയെന്നോ അല്ല വിളിക്കേണ്ടത്. ഈ വകതിരിവ് കേരളീയമനസിൽ നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ഇതൊരു വലിയ വിടവായിത്തീരുമെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല. കേരളീയ സമൂഹത്തിന് വളർച്ചയിൽ ഭ്രാന്തമായ ശ്രദ്ധയുണ്ട്. കൺസ്യൂമറിസത്തെക്കാൾ വലുതാണ് പുതിയപുതിയ പഠനങ്ങളും വെളിച്ചങ്ങളും. ഒരു ആധുനിക സമൂഹമാകാനുള്ള നമ്മുടെ വ്യഗ്രത ബാക്കിനിൽക്കുമ്പോൾ നമുക്കൊരിക്കലും പ്രാകൃതരീതിയിലേക്ക്

പോകാൻ സാധ്യമല്ല. ശബരിമലയ്ക്ക് പോവുകയോ പോവാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യാം. പക്ഷെ നമുക്ക് rituals കുത്തിക്കിടക്കാൻ പറ്റില്ല. അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കാൻ പറ്റില്ല. സതിയാചരണംപോലെയൊന്ന് ഇനി നമുക്കിവിടെ കൊണ്ടുവരാൻ പറ്റില്ല. സ്ത്രീകളെ വീടിനകത്ത് അടച്ചിടാൻ പറ്റില്ല. അവർ അവരുടെ രീതിക്ക് പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിക്കും. ശബരിമല വിഷയത്തെ കൃത്യമായ പൊളിറ്റിക്കൽ അജണ്ടയിൽ സെറ്റ് ചെയ്തത് പൊളിറ്റിക്സിനോടുള്ള കേരളീയന്റെ ഒരു തരത്തിലുള്ള അടക്കാനാവാത്ത കാമമാണ്. രതിയാണ്. പൊളിറ്റിക്സിനോട് നമുക്ക് സ്നേഹമല്ല കാമാസക്തിയാണ്. അത് പുറത്തുപറയാനും പറ്റില്ല. എന്നാൽ ആസക്തിക്ക് ഒരതിര് ഇല്ലതാനും. ഒരു രാഷ്ട്രീയ കാമാസക്തിയുടെ പ്രകടനമാണ് നമ്മൾ കാണുന്നത്. അത് കേരളീയജനത മുഴുവൻ പങ്കുവയ്ക്കുന്നുവെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഗ്രാമങ്ങളിലെ കാര്യം, കൂട്ടനാട്ടിലെ കാര്യം ഒന്നാലോചിച്ചുനോക്കൂ. ഓരോ ക്ഷേത്രത്തോടും പള്ളിയോടും ബന്ധപ്പെട്ട് എന്തെല്ലാം ഐതിഹ്യങ്ങളാണ്! അയ്യപ്പനെക്കുറിച്ചും ഗീവർഗീസിനെക്കുറിച്ചും. ഇതെല്ലാം ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ വിചാരിച്ചാൽ പൊട്ടിച്ചുകളയാൻ കഴിയുമോ?

നവോത്ഥാനസമരങ്ങൾ എന്നു വിളിച്ച ഒരു ഘട്ടം നമുക്കുണ്ടായിരുന്നു. നമ്മുടെ പൂർവ്വികരായിട്ടുള്ള ആളുകൾ നടത്തിയ ഈ സമരങ്ങളുടെ ഊർജ്ജം കുറയുന്നതാണ് ശബരിമലയോടനുബന്ധിച്ചുനടന്ന സംഭവങ്ങൾ. നവോത്ഥാനമുണ്ടായ ഒരു സമൂഹത്തിൽ ഒരിക്കലും സംഭവിക്കാനിടയില്ലാത്ത സമരങ്ങളാണ് 2018 സെപ്തംബറിന് ശേഷം ഉണ്ടായത്.

- നമുക്ക് ബുദ്ധന്റെ പ്രതിമകൊണ്ട് എന്തും ചെയ്യാം. നായയെ അടിക്കാൻ വരെ ഉപയോഗിക്കാം. പക്ഷെ അതിനല്ലല്ലോ സാധാരണ നമ്മൾ അത് ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത്. നമ്മുടെ അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ആചാരങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും പരസ്പരം ഹനിക്കാനല്ല. പരസ്പരം സഹകരിപ്പിക്കാനാണ്. അതാണ് നാരായണഗുരു symbolize ചെയ്തത്. അറിയാനും അറിയിക്കാനുമാണ്. അല്ലാതെ നിങ്ങളെയെല്ലാവരെയും പഠിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമല്ല ഇത്. ശബരിമല അനുഭവത്തിലൂടെ നമുക്ക് അറിവുണ്ടായി. ഇത്തരമൊരു സ്ഫോടനാത്മകമായ ഒരു സാധ്യത നമ്മുടെ കൺമുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നു എന്ന ഒരു തിരിച്ചറിവ് നമുക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആ തിരിച്ചറിവിൽനിന്ന് നമ്മൾ പാഠങ്ങൾ പഠിക്കാതെയിരിക്കില്ല. ശബരിമലക്ഷേത്രം പണ്ട് കത്തിച്ചതാണ്. ഇതിനേക്കാളൊക്കെ എത്രയോ വലിയ ക്ഷോഭമാണ് ഉണ്ടായത്. കത്തിച്ചത് ക്രിസ്ത്യാനികളാണെന്നുള്ള ധാരണയുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ന് അത്തരം പ്രശ്നങ്ങളൊന്നുമില്ല. ഹിന്ദുസമാജത്തിനുള്ളിൽതന്നെയുള്ള ഒരു തർക്കമാണ്. രാഷ്ട്രീയത്തർക്കമായിട്ടാണ് രൂപാന്തരപ്പെടുന്നത്. അതിന് political ideological limitations ഉണ്ട്. മറ്റേത് അങ്ങനെയല്ലായിരുന്നു, സമുദായങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള ഒരു തർക്കമായിട്ടാണ് രൂപാന്തരപ്പെടുന്നത്.

പക്ഷെ മതത്തെ, മതത്തിന്റെ തത്ത്വങ്ങളെ വേണ്ടുംവണ്ണം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്തതാണ നമ്മുടെ പ്രശ്നം എന്നല്ലേ. സ്കാൻഡിനേവിയൻ രാജ്യങ്ങളിൽ പലയിടത്തും മതങ്ങൾക്ക് വലിയ പ്രാധാന്യമില്ല. പക്ഷെ അവിടുത്തെ ജനങ്ങൾ വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി ജീവിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവിടെ ഈ മതങ്ങളെല്ലാമുണ്ടായിട്ടും നിരന്തരം മതകേന്ദ്രിതമായി ധാരാളം പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടാവുകയും അത് നമ്മുടെ മനസ്സിനെ നിരന്തരം അലോസരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

- മതകേന്ദ്രിതമായ പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടാവുന്നു എന്നു പറയുമ്പോൾ ലോകത്തിലെ ഏതുഭാഗത്തുള്ള രാജ്യങ്ങളുമായിട്ടാണ് നമ്മൾ കേരളത്തെ താരതമ്യം ചെയ്യുന്നത്. പശ്ചിമേഷ്യയുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുനോക്കൂ. മതത്തിന്റെപേരിൽ വംശങ്ങളെ കൂട്ടക്കൊലചെയ്ത ചരിത്രമാണ് പശ്ചിമേന്ത്യ പോലെയുള്ള ഭാഗങ്ങളിലും Central India പോലെയുള്ള ഭാഗങ്ങളിലും മതസ്ഥാപന

ങ്ങൾ തകർക്കുക, കൊള്ളയടിക്കുക, ജനങ്ങളെ തകർക്കുക ഇതൊക്കെ സർവസാധാരണമാണ്. ഇന്നു നമ്മൾ തോക്കുചൂണ്ടിനിൽക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളായിട്ട് ലോകത്തിലെ ഏതേതുപ്രദേശങ്ങളെ കാണുന്നു. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ അത്രയേറെ ഹിംസ മതത്തിന്റെപേരിൽ ഇവിടെയുണ്ട് എന്നു പറയാൻ പ്രയാസമാണ്. മതത്തിന്റെപേരിൽ ഹിംസയുണ്ട് എന്നു സമ്മതിക്കുമ്പോൾ തന്നെ മതത്തിന്റെ പേരിലുള്ള ഹിംസയെ പെരുപ്പിച്ചുപറഞ്ഞ് മതത്തെ പുറത്തുതള്ളിക്കളയാമെന്നാണ് ഭാവമെങ്കിൽ അതിനുപകരം വെയ്ക്കാൻ നമ്മുടെ കയ്യിൽ ഒന്നുമില്ല. പകരംവയ്ക്കാൻ, നമുക്കൊരു ethics ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നന്നായിരുന്നു. അത്തരമൊരു എത്തിക്സ് ഡെവലപ് ചെയ്യാൻ നമുക്ക് സാധിച്ചില്ല. അമ്പതുവർഷത്തോളം ഇടതുപക്ഷപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് മേൽക്കൈ ഉണ്ടായി. സോഷ്യലിസ്റ്റ് ആദർശങ്ങൾ നമ്മുടെ മനസിൽ വന്നു, നീതിബോധം നമ്മളിൽ വളർന്നു. സംഘടിതശക്തിയെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് ധാരണയുണ്ടായി. എല്ലാം വലിയ കാര്യമാണ്. പക്ഷെ Ethics of daily lifeനെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണകൾ നമ്മളിൽ പ്രബലമായില്ല. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം. ഇടതുപക്ഷപ്രസ്ഥാനം ബംഗാളിലും കേരളത്തിലും ഇന്ന് മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലെന്നപോലെ അഗ്നിപരീക്ഷയെ നേരിടുന്നത്. ഇടതുപക്ഷ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം തെളിച്ചുകാട്ടാനാണ് കുറച്ചുകാട്ടാനല്ല ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. മതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആശയങ്ങൾ പുനഃപരിശോധിക്കണം. ലളിതമായ ഒരു കാര്യം പറയാം. നമ്മുടെ സർവകലാശാലകളിൽ എവിടെയെങ്കിലും കേരളീയമതമാതൃകകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണപഠനമുണ്ടാകണം. Religious Studies എത്രയോ വലിയ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റാണ് വിദേശസർവ്വകലാശാലകളിൽ. സാമൂഹികജീവിതവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചു വേണം പഠനം. ഈ പറയുന്നത് catechism ക്ലാസുകളെക്കുറിച്ചല്ല. Religious Studiesനെക്കുറിച്ചാണ്. Historical Studies, Sociological Studies, Cultural Studies... എത്രയോ ടെക്സ്റ്റ്ബുക്കുകൾ ലഭ്യമാണ്. ആ വിജ്ഞാനശാഖയ്ക്ക് ഇടം കൊടുക്കാൻ കേരളം തയ്യാറാവണം. അപ്പോൾ ചർച്ചചെയ്യാനുള്ള വിഷയമുണ്ടാവും ചർച്ചചെയ്യാനുള്ള രീതിശാസ്ത്രമുണ്ടാവും. അർത്ഥപുഷ്ടമായി സംസാരിക്കാൻ സാധിക്കും. ഇവിടെയിപ്പോൾ ആചാരം മാറാൻ പാടില്ല എന്നാണ് പറയുന്നത്. മാറുന്നതിന്റെ പേരാണ് ആചാരം എന്നെങ്കിലും ലളിതമായി നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ ഇങ്ങനെയൊരു വിശാലവീക്ഷണമുണ്ടാവണം.

നമ്മുടെ ബൗദ്ധിക സംസ്കാരം മിഷണറിമാരുടെ വരവോടു ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നു. മിഷണറിമാരുടെ വരവ്, കൊളോണിയൽ ഭരണം അതിൽ നിന്നൊക്കെ നമുക്ക് ലഭിച്ച ഊർജ്ജമാണ് പിന്നിട് കേരളസമൂഹത്തെ നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ നിർണായകമായി മാറുന്നത്. ഇത്തരം വാദങ്ങൾക്ക് എത്രത്തോളം സാധുതയുണ്ട്?

- മിഷണറിമാർ നവീനകേരളത്തിന്റെ പുനഃസംവിധാനത്തിൽ എത്രപങ്കുവഹിച്ചു എന്നുള്ളതാണ് വിഷയം. സാമാന്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ ക്രൈസ്തവരായ ആളുകളുടെ എഴുത്തും വായനയും പ്രസംഗങ്ങളുംകൊണ്ട് ആളുകൾ പൊറുതിമുട്ടിയിരിക്കുകയാണ്. കേരളത്തിൽ കാണുന്നതെല്ലാം ക്രൈസ്തവർ സൃഷ്ടിച്ചതാണത്രേ!. പള്ളി അവരുണ്ടാക്കി, പള്ളിക്കൂടം അവരുണ്ടാക്കി, ആശുപത്രി അവരുണ്ടാക്കി, അനാഥാലയം അവരുണ്ടാക്കി, ചെരുപ്പ് അവരുണ്ടാക്കി, ഉടുപ്പ് അവരുണ്ടാക്കി. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുപറഞ്ഞുവരുമ്പോൾ മലയാളി ഉടുതുണി ഉരിയുന്ന ഒരേർപ്പാടായി മാറുന്നു, മിഷണറിസംഭാവനകളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകൾ. മിഷണറിമാർ അവരുടെ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു നവലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ദർശനത്തെക്കാൾ ദൈവലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ദർശനമാണ് അവരെ പ്രചോദിപ്പിച്ചത്. അവർ അതുകൊണ്ട് ആത്മാർത്ഥമായി അവരുടെ ജോലികളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. അടിമകളെ മോചിപ്പിച്ചു. തൊഴിലിടങ്ങളിൽ നീതിയുണ്ടാക്കി, സ്ത്രീപുരുഷബന്ധങ്ങളെ കുറെക്കൂടി സമതുലിതമാക്കി. ഇതെല്ലാം ചെയ്യുമ്പോഴും ആത്യന്തികമായി മത പ്രചാരണം എന്നൊരു ലക്ഷ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. മതപരിവർത്തനം ചെയ്യുക. ഈ ലക്ഷ്യമില്ലാത്ത ഒരു മിഷണറിയുമില്ല. മതപരിവർത്തനമെന്ന ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടിയുള്ള മതസംവേദനമാണ് മിഷണറിമാരുടെ പ്രവർത്തനം. കൊളോണിയൽ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നുപറയുന്ന ഒരു വശമുണ്ട്. കോളണിവാഴ്ചക്കാരായ സായിപ്പന്മാർ അവിടെയും ഇവിടെയുമൊക്കെ സ്കൂളുകളുണ്ടാക്കി, പാഠപുസ്തകങ്ങളുണ്ടാക്കി, സർവകലാശാലകളുണ്ടാക്കി, ആളുകളെ വിദേശത്തയച്ചു പഠിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ അവരുടെ സേവനത്തെക്കുറിച്ച് എന്തുപറയണം. ആ സേവനത്തിന് അവർക്കുമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ലക്ഷ്യം. എന്താണ് ലക്ഷ്യം? മിഷണറിമാരുടെ ലക്ഷ്യമല്ല അത്. കോളനിവാഴ്ചയ്ക്കുതകുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥപ്രമാണിമാരെ സൃഷ്ടിക്കുക. ഉദ്യോഗസ്ഥപ്രമാണിമാരെ സൃഷ്ടിച്ച് അവർ വളരെക്കാലം ഇന്ത്യ ഭരിച്ചു. മിഷണറിമാർ മിഷണറിമാരെ പരിശീലിപ്പിച്ചു. നാട്ടുകാരെയും വിദേശീയരെയും മതപ്രചാരകരായി പരിശീലിപ്പിച്ചു. ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇവിടെയൊരു സ്കൂൾസമ്പ്രദായം വികസിച്ചുവന്നു. ഇവിടെ പാഠപുസ്തകങ്ങൾ വികസിച്ചുവന്നു. അതായിരുന്നില്ല അവരുടെ ലക്ഷ്യം. അവരുടെ ലക്ഷ്യവ്യതിയാനങ്ങൾ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര ഭരണക്രമങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരഭരണക്രമങ്ങൾ മിഷണറി മാതൃകയെയും കൊളോണിയൽ മാതൃകയെയും അന്ധമായി പിന്തുടരുകയായിരുന്നു. പുതിയ രീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസലക്ഷ്യങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസക്രമവും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടു. ഞാൻ പിഴയാളി എന്നു സ്വയം പറയുകയല്ലാതെ സായിപ്പിനെയും മിഷണറിമാരെയും വിരൽചൂണ്ടി ചീത്തവിളിച്ചു. മിഷണറിമാർ ലോകത്ത് എവിടെയെല്ലാം ചെന്നുപെട്ടു? അവിടെയൊക്കെയും മാറ്റമുണ്ടായോ. കേരളത്തിൽ വന്നതുപോലെ മിഷണറിമാർ ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു പലഭാഗങ്ങളിലും പോയല്ലോ. എന്തുകൊണ്ട് മാറ്റമുണ്ടായില്ല. അപ്പോൾ അതിനൊരു ഉത്തരമുണ്ട്. കേരളസമൂഹത്തിന് ആത്യന്തികമായി ഉള്ളിന്റെയുള്ളിൽ ഒരു വിജ്ഞാനകൗതുകമുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു മതിപ്പുണ്ട്. ആ മതിപ്പ് പ്രവർത്തിച്ചതുകൊണ്ടാണ് നമുക്ക് ധാരാളം സ്കൂളുകളും കോളജുകളും പാഠശാലകളും പാഠപുസ്തകങ്ങളും ഉണ്ടായത്.

മിഷണറിമാരുടെ സേവനങ്ങളെ പുനരവലോകനം ചെയ്യുമ്പോൾ മിഷണറിസംവേദനം എന്തിന്? എങ്ങനെ? എന്ന ചോദ്യം ചോദിക്കാൻ സാധിക്കണം. അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന നമ്മുടെ വിനിമയങ്ങൾ - ക്രൈസ്തവവിനിമയങ്ങൾ ഇസ്ലാ

മികവിനിമയങ്ങളുടെയൊക്കെ ലക്ഷ്യം ജാതിക്കതീതമായ സമൂഹമായിരുന്നില്ല. ജാതിനിർണീതമായ സമൂഹമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് സുറിയാനിക്കാരുണ്ടാകുന്നത്, ലത്തീൻകാരുണ്ടാകുന്നത്, ക്നാനായക്കാരുണ്ടാകുന്നത്. ആ വ്യവസ്ഥിതിയെ ഉറപ്പിക്കുകയാണ്, അതിനെ ഇളക്കിമറിക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. അതുതന്നെ പൊതുസമൂഹം ചെയ്തു. ജാതിവ്യവസ്ഥയെ തൊട്ടുതലോടി. അതിനെ വാത്സല്യപൂർവം നിലനിർത്തി. നമ്മൾ അതേറ്റെടുത്ത് ഇരുപത്തിയൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടുവരെയെത്തിക്കുന്നു. കടപ്പാടുണ്ട്, പക്ഷെ നമ്മൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതരത്തിലുള്ള കടപ്പാടല്ല ഉള്ളത്. ആധുനികീകരണം സംഭവിച്ചു. ആധുനികീകരണം സംഭവിച്ചത് മിഷണറി യത്നങ്ങൾ കൊണ്ടു മാത്രമല്ല; കൊളോണിയൽ യത്നങ്ങൾകൊണ്ടുകൂടിയാണ്.

ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ താളൂക്കാശ്രുപത്രിയുണ്ടായി. ഉണ്ടായത് പള്ളിയിൽനിന്ന് സ്ഥലം കൊടുത്തിട്ടാണെന്നു പറയുന്നു. ആയിരിക്കാം. പക്ഷെ അവിടെ കെട്ടിടം പണിതതു സർക്കാരാണ്. ചങ്ങനാശ്ശേരിയിലെ ആദ്യത്തെ സ്കൂൾ ഗവ. ഹൈസ്കൂളാണ്. നമ്മൾ മറ്റ് എന്ത് അവകാശവാദം പറഞ്ഞിട്ടും കാര്യമില്ല. മറ്റു സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിച്ചതു വലിയകാര്യംതന്നെ. പക്ഷെ ഗവ. സ്കൂളും ഗവ. ആശുപത്രിയും ഈ സമൂഹത്തിന്റെ വികാസത്തിലും ആധുനികീകരണത്തിലും വഹിച്ച പങ്ക് നമ്മൾ മറക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. അതിനെ തമസ്കരിക്കുന്ന രീതി വരുമ്പോൾ ഒരു വിഭാഗം രാഷ്ട്രീയക്കാരെങ്കിലും തമസ്കരണ വിദ്യാ മിഷണറി വിദ്യാലയങ്ങളുടെമേൽ പ്രയോഗിച്ചെന്നുവരാം. നമ്മുടെ സംസാരം കുറെക്കൂടി മറ്റുള്ളവർക്ക് സ്വീകാര്യമായ ഭാഷയിലാക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കണം. അതാണ് പ്രധാനപ്പെട്ടത്.

മതം, മാനവികത – ഇവ രണ്ടും ഒരേ ദിശയിലാണോ അതോ വിരുദ്ധദിശയിലാണോ സഞ്ചരിക്കുന്നത് എന്നൊരുചോദ്യമുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയമായ കാഴ്ചപ്പാടിൽ മതേതരത്വം എന്ന ആശയം കണക്കറ്റ് ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ലേ ഇപ്പോൾ. ഇതൊരു രണ്ടുപക്ഷമായി തിരിഞ്ഞിട്ട് മതം എന്നത് സാമ്പ്രദായികമായ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കുകയും മതേതരത്വം അതിനൊരു ബദലായി നിൽക്കുകയും മതേതരത്വം എന്തോ അനാശാസ്യമായ ഒരേർപ്പാടാണെന്നുവരെ പറയുന്ന ഒരു സാഹചര്യത്തിലേക്ക് നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമെങ്കിലും മാറിയിട്ടുണ്ടാവില്ലേ?

● മതേതരത്വം ഒരു നാശമാണെന്നു പറയുന്നത് ആരാണ്? മതത്തെ fundamental ആയി കാണുന്ന ആളുകൾ മതേതരത്വത്തെ സംശയത്തോടുകൂടി സമീപിക്കുന്നുണ്ട്. ഇ.എം.എസിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ മതേതരത്വമെന്നാൽ മതമില്ലാത്ത സമൂഹമാണ്. നെഹ്റുവും ഇതേകാര്യം പറഞ്ഞതാണ്. മതഭേദങ്ങളെ ഗൗനിക്കാത്ത അവസ്ഥ എന്നൊരർത്ഥം അതിനുമുൻപുണ്ടായിരുന്നല്ലോ. അർത്ഥം നമ്മൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതാണ്. കേരളം എന്നെങ്കിലും ഇ.എം.എസും നെഹ്റുവും പറഞ്ഞ ഈ ആശയം സ്വീകരിച്ചിരുന്നോ, പ്രയോഗത്തിൽ? അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ സിനഗോഗ് വയ്ക്കാൻ, ക്രിസ്ത്യൻ പള്ളിപണിയാൻ രാജാക്കന്മാർ സംഭാവനകൊടുക്കാൻ പാടില്ല, രാജാക്കന്മാർ ക്രിസ്ത്യൻപള്ളി വയ്ക്കാനായിട്ട് മരം വെട്ടാൻ അനുവാദം കൊടുക്കില്ല, പള്ളികൾക്ക് privilages കൊടുക്കാൻ പാടില്ല. പ്രാചീനകേരളം മതവൈവിധ്യത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. അതിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങൾ നമുക്ക് വിചിന്തനം ചെയ്യാം. പക്ഷെ അതാണ് കേരളീയപാരമ്പര്യം. ഇവിടെ അമ്പലത്തിൽ ഉത്സവമുണ്ടെങ്കിൽ ഉത്സവത്തെ പരമാവധി മോടിപിടിപ്പിക്കുകയാണ് മുസൽമാന്റെയും ക്രിസ്ത്യാനിയുടെയും നിയോഗം എന്നുപറയുന്നത്. ശബരിമലയിൽ പോകുന്നവന് പള്ളിയിൽ കയറി ആചാരങ്ങൾ നടത്താൻ അവകാശങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു കലർപ്പിന്റെ വിദ്യ പാശ്ചാത്യചിന്തയിൽ വളരെ വിരളമാണ്. പാശ്ചാത്യചിന്തയുടെ കാർക്കശ്യം വെട്ടൊന്ന് മുറിരണ്ട് എന്ന മട്ടിൽ സത്യത്തെ തിരിച്ചെടുക്കാനുള്ള ശ്രമം വളരെയേറെ അപകടങ്ങൾ വരുത്തിവച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ കരുതിയിട്ടാണ് യേശുവിന്റെ അമ്മയെ ദൈവമാതാവ് എന്നു വിളിക്കാമോ. ദൈവപുത്രൻ ഗർഭത്തിലുണ്ടാകുന്നതിനുമുൻപുള്ള അമ്മയല്ലല്ലോ. അപ്പോൾ ദൈവമാതാവ് എന്നുവിളിക്കാൻ പാടില്ല എന്ന് ഒരു വേദാന്തി പറയുന്നു. അപ്പോൾ അടുത്ത വേദാന്തി പറയുന്നു അങ്ങനെയല്ല ദൈവം ആദിമുതലേ നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ദൈവമാതാവ് എന്നുവിളിക്കാം. ഇതെച്ചൊല്ലിയാണ് കൂട്ടക്കൊല നടത്തിയത്. ഇവിടെ കേരളംവരെ ആ കൂട്ടക്കൊല എത്തിയെന്നുള്ളതാണ്. നെസ്തോറിയൻ വാദം എന്നുപറയുന്നത് അതാണ്. വാക്കുകളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള ഇത്തരം തർക്കങ്ങൾ കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തെ അലട്ടിയിരുന്നില്ല എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.

മതം, മതേതരത്വം തുടങ്ങിയവയെപ്പറ്റിയുള്ള കാര്യങ്ങൾ വളരെ ആശ്വാസജനകമാണ്, പ്രതീക്ഷാനിർഭരമാണ്. ഭാവികേരളത്തെ സംബന്ധിച്ച വലിയ പ്രതീക്ഷകൾ കാണുന്നുണ്ട്. മറ്റൊരു സംശയമുള്ളത് നിരന്തരമായി ജാതി ശാക്തീകരണങ്ങൾ നടക്കുന്ന ഇടംകൂടിയാണല്ലോ കേരളം. ഓരോ സമുദായവും അവരുടെ ശക്തിപ്രകടനങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനാണ് ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥ നവോത്ഥാന ചരിത്രത്തെത്തന്നെ അസാധുവാക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ജാതിശാക്തികരണ, സമുദായശാക്തീകരണ ശ്രമങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെയൊരു രസതന്ത്രം എന്തായിരിക്കും?

● ജാതിസ്വത്വം എന്നുപറയുന്നത് അത്രമോശപ്പെട്ട ഒരു കാര്യമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ജാതിസ്വത്വം ജാതികലഹമായി വർദ്ധിക്കുമ്പോഴാണ് അതു പ്രശ്നമായിത്തീരുന്നത്. കുമാരനാശാനെ 'ഈഴവകവി' എന്നാണു വിളിച്ചിരുന്നത്. അതിൽ ആശാൻ അഭിമാനിച്ചിരുന്നു, ആശാന്റെ സ്തുതിപാഠകരായ ആളുകളും ആസ്വദിച്ചിരുന്നു. ആശാന്റെ ചരമത്തിപ്പോർട്ടും മറ്റുമൊക്കെ ആശാനെന്ന ഈഴവകവി അന്തരിച്ചുവെന്നാണ്. അതിലൊരു പോരായ്മ കണ്ടിട്ടില്ല. ആശാനാണ് ശ്രീനാരായണ ധർമപരിപാലനസംഘത്തിന്റെ സംഘാടനത്തിൽ വലിയൊരു പങ്കുവഹിച്ചത്. ആശാൻ നിങ്ങൾക്കു സ്വീകാര്യനാണെങ്കിൽ സാമുദായികതയെ അതിൽത്തന്നെ എതിർക്കാൻ, തള്ളിക്കളയാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കുകയില്ല. സാമുദായികതയുടെ പേരിലിറങ്ങി പുറപ്പെട്ട ഈഴവസമാജവും നായർസമാജവുമാണ് വിദ്യാലയപരമ്പരകൾ നിർമ്മിച്ചുവച്ചത്. പക്ഷേ അതോടൊപ്പം ജാതിവിദ്വേഷവും പ്രചരിപ്പിച്ചു

ണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാം. ഇവിടൊരു താരതമ്യം നമുക്ക് ആവശ്യമുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന ജാതിവിവേചനം ഇന്നില്ല എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ആളാണ് ഞാൻ. മന്നത്തുപദ്മനാഭനും ആർ. ശങ്കറുമൊക്കെ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് രാഷ്ട്രീയത്തിൽ അരങ്ങേറിയ നാടകങ്ങൾ നമുക്ക് സാവധാനം ആലോചിച്ചു നോക്കാവുന്നതാണ്. ജാതിയുടെ പേരിൽ നായർക്കു പ്രത്യേക രാഷ്ട്രീയപാർട്ടിയുണ്ടാക്കി, ഈഴവനു പ്രത്യേക രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയുണ്ടാക്കി, നസ്രാണികൾ കേരള കോൺഗ്രസുണ്ടാക്കി. എന്തു സംഭവിച്ചു ഇവയ്ക്കൊക്കെ? ഇവയ്ക്കൊക്കെ എന്തു വളർച്ച കേരളത്തിൽ നേടാൻ സാധിച്ചു. മിച്ചമുള്ളത് വളരുംതോറും പിളരുന്ന കേരള കോൺഗ്രസ് മാത്രമാണ്. അതും പേരിനേയുള്ളൂ. രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾക്കുള്ളിൽ ജാതീയമായ ചേരിതിരിവുകൾ ഇപ്പോഴും നിലനില്ക്കുന്നു. ജാതീയത അസ്തമിച്ചിട്ടില്ല എന്നാണതിനർത്ഥം. ജാതീയത നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ജാതീയതയ്ക്കെതിരായൊരു ജാഗ്രത രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും പൊതുവേദികളിലും നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. പൊതുവിദ്യാഭ്യാസം വളരെ പ്രകടമായിത്തന്നെ ഇത്തരം ജാതീയമായ ഭ്രമങ്ങളെ പിന്തള്ളുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. നമ്മൾ അമിതമായ ഉത്ക്കണ്ഠ പറഞ്ഞ്, ജാതിയുടെ പേരുപറഞ്ഞ് രാഷ്ട്രീയ ധ്രുവീകരണത്തിനു ശ്രമിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. അങ്ങനെ വോട്ടു ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ കേരളത്തിൽ എന്താകുമായിരുന്നു! അങ്ങനെയല്ലല്ലോ. ജാതിയുണ്ട്. അതിനെ നമ്മൾ അംഗീകരിക്കുന്നു. ഉന്നതജാതിയുടെ കാഴ്ചപ്പാട് ഉണ്ടാവരുത് എന്നേയുള്ളൂ. നമുക്ക് അംബേദ്ക്കറെപ്പോലെ ഒരു നേതാവിനെ തെളിഞ്ഞുകിട്ടുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജാതീയമായ പ്രതിച്ഛായയിലൂടെയാണ്. അംബേദ്ക്കറും മായാവതിയുമൊക്കെ ഇല്ലാത്ത ഒരു ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ചു നമുക്ക് ചിന്തിക്കാൻ പറ്റുമോ? അതാവശ്യമാണ്. ഇപ്പോൾ സ്ത്രീവാദത്തെ എതിർക്കുന്ന ആളുകൾ പറയും. സ്ത്രീയും പുരുഷനും ആരായിരുന്നാലും നല്ല മനുഷ്യരായിരുന്നാൽ മതി എന്ന്. അത്തരം സാർവലൗകികവാദങ്ങൾ ജാതീയമായ സ്വത്വത്തെ എതിർക്കുകയല്ല, ജാതീയമായ സ്വത്വത്തെ അമർച്ച ചെയ്യുകയാണു ചെയ്യുന്നത്.

യോഗ്യതയുള്ളവർക്കു മാത്രം സംവരണം കൊടുക്കണമെന്ന് നാം പറയുമ്പോൾ അങ്ങനെയല്ല. നൂറ്റാണ്ടുകളായി കീഴാളത്തത്തിൽ അകപ്പെട്ടുപോയ ഒരു ജനതയ്ക്കുണ്ടായ വംശീയമായ നാശത്തെ നേരിടുന്നതിനുള്ള പ്രതിവിധിയായിട്ടാണ് സംവരണത്തെ നമ്മൾ കണ്ടത്, ജാതി സംവരണത്തെ കണ്ടത്. ഇത്തരം കാര്യങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കി ചിന്തിക്കാനാണ് സർഗാത്മകതയുള്ള ചിന്തകർ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ടാണ് ഗാന്ധിജിയും നെഹ്റുവുമെല്ലാം ഈ ആശയത്തോടു യോജിച്ചുവരുന്നത്. അതാണ് രാഷ്ട്രീയസത്യം. രാഷ്ട്രീയസത്യത്തെ മറച്ചുവച്ചുകൊണ്ട് ആദർശങ്ങൾ പ്രസംഗിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഭാഷയോടുള്ള മലയാളിയുടെ മനോഭാവം?

- മലയാളിയുടെ ഭാഷാമനോഭാവമാണ് മലയാളിയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു പ്രധാനകാരണം. പുതിയ ഭാഷകൾ പഠിക്കുക, പുതിയ ഭാഷകളിൽ വ്യവഹാരം സാധിക്കുക. ഭാഷ എന്നത് ഒരു ലോകബോധമാണ്. ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ധാരണയാണ്. ഇംഗ്ലീഷിലെ ഭാഷാബോധമല്ല പോർച്ചുഗീസിലേത്, പോർച്ചുഗീസിലെ ഭാഷാബോധമല്ല ഹിന്ദിയിലേത്, ഹിന്ദിയിലെ ഭാഷാബോധമല്ല മലയാളത്തിലേത്. അപ്പോൾ ഭാഷ മാറുകയെന്നാൽ നമ്മുടെ ആകൃതി (Shape) തന്നെ മാറുകയെന്നതാണ്. മനസ്സിന്റെയും ശരീരത്തിന്റെയും ആകൃതി മാറുകയെന്നാണ്. ഈ രൂപാന്തരണത്തെ മലയാളി വലിയ ബഹളസന്തോഷമായാണ് കണ്ടത്. സംസ്കൃതം കടന്നുവന്നപ്പോൾ വേണ്ടതിലേറെ സംസ്കൃതം കലർത്തി തങ്ങളുടെ മൊഴിയെ അവർ മലയാളമാക്കി മാറ്റി. അങ്ങനെയാണ് മലയാളം രൂപാന്തരപ്പെടുന്നത്. മലയാളത്തിനു വ്യാകരണമുണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പേ മലയാളി മണിപ്രവാളവ്യാകരണം എഴുതി. എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലോ പതിന്നാലാം നൂറ്റാണ്ടിലോ ഏതു ഘട്ടത്തിലുമാകട്ടെ, ലീലാതിലകം പോലെയുള്ള വ്യാകരണ ഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടായി. അവ പ്യൂരിറ്റി (purity) യല്ല പറയുന്നത്, കലർപ്പിന്റെ വീര്യമാണു പറയുന്നത്. ആ കലർപ്പിന്റെ വീര്യം പിന്നീട് അറബിയോടു കാണിച്ചു. സംസ്കൃതം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വാക്കുകൾ മലയാളത്തിലുള്ളത് അറബിയാണ്. അതു കഴിഞ്ഞിട്ടു നമ്മൾ കടംകൊണ്ടത് പോർച്ചുഗീസാണ്. പോർച്ചുഗീസ് വാക്കുകൾ അനുദിനജീവിതത്തിന്റെ മേഖലകളിൽ ബലപ്പെട്ടു. ഇംഗ്ലീഷുവന്നപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും ധാരാളം വാക്കുകൾ കടംകൊണ്ടു. കടംകള്ളുകയും അതുപയോഗിച്ചു നവലോകങ്ങൾ സ്വപ്നം കാണുകയും നവലോകങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സാഹസികബുദ്ധി മലയാളിക്കുണ്ട്. ആ സാഹസിക ബുദ്ധിയാണ് മലയാളിയെ അമേരിക്കയിലും യൂറോപ്പിലും പിടിച്ചുനിർത്തുന്നത്. നമ്മുടെ നഴ്സുമാർക്കും വീട്ടുപരിചാരകർക്കുമെല്ലാം ഈ ഭാഷാശേഷിയുണ്ട്. ആ ഭാഷാശേഷിയുടെ അടയാളമാണ് ഇന്ന് അവർക്ക് മൊബൈൽ ഫോൺ. മൊബൈൽ ഫോണുപയോഗിക്കുന്നതിലൂടെ ഭാഷയുടെ ഒരു പുതിയലോകത്തേക്ക് അവർ വളരെവേഗം കടന്നുചെല്ലുന്നു. അപ്പോൾ ഭാഷയെന്നു പറയുന്നത് വെറും അക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ള ഒരു വിദ്യയായി കണക്കാക്കാതെ നമ്മുടെ വിനിമയശേഷിയായും വളർച്ചയുള്ള ശേഷിയായും തിരിച്ചറിയുകയാണെങ്കിൽ മലയാളിയുടെ കൊടിയടയാളം തന്നെയാണ് ഭാഷാവബോധം എന്നുപറയാം. മലയാളി ഇക്കാര്യത്തിൽ കാണിക്കുന്ന ചില സൂക്ഷ്മവിവേചനങ്ങളും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു നല്ലതാണ്. അത്യാവശ്യം വേണ്ട കാര്യങ്ങൾക്കെല്ലാം സംസ്കൃതം ഉപയോഗിച്ചു ശീലിച്ചാലും പഴയ ദ്രാവിഡപദങ്ങളോടുള്ള മമത അവർ കൈവെടിയാറില്ല. ധാരാളം തദ്ദേശീയ പദങ്ങളുപയോഗിക്കും. വിദേശീയ പദങ്ങളുടെ ഉപയോഗത്തിൽ വളരെ സെലക്ടീവ് ആണവർ. ഉദാഹരണം സുറിയാനിയാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്തോളം പഴക്കമുള്ള ഒരു ക്രൈസ്തവസമൂഹം ഇവിടെയുണ്ട്. അവർ ആരാധനകളിലെല്ലാം സുറിയാനി ഉപയോഗിച്ചു. പക്ഷേ അവരുടെ നിത്യവ്യവഹാരത്തിൽ ഒരൊറ്റ സുറിയാനി വാക്കില്ല. പോർച്ചുഗീസുകാരമായി കുറഞ്ഞ സമ്പർക്കമുണ്ടായി. അവന്റെ കൈയിൽ നിന്ന് ഒത്തിരിവാക്കുകൾ എടുത്തുപയോഗിച്ചു. പക്ഷേ സുറിയാനിയിൽനിന്ന് ഒരു വാക്കുപോലും അവൻ അകത്തേക്കു പ്രവേശിപ്പിച്ചില്ല. എത്ര വിസ്മയകരമാണ് അവൻ പാലിക്കുന്ന കൃത്യത. എന്തൊക്കെ വരണം, എന്തൊക്കെ പോകണം എന്നു നിയന്ത്രിക്കുന്ന ആ മാനസിക വിവേകത്തെ നമ്മൾ ആദരിക്കേണ്ടതാണ്.